

Bütün ülkelerin
proleterleri birleşin!

Karkören hemü
velatan vekbör:

İŞÇİNİN SESİ

Yasasin proleterya
enternasyonalizmi!

Yıl:8, Sayı:178-179
7 Aralık 1981

ÇEK - AL

Yoldaşımızın, daha güncel konular nedeniyle, birkaç sayıdır ara verdiğimiz

26. Kongre yazısını bu sayımızda sürdürüyoruz.

*Bu bölümünü kısaltarak yayınladığımız yazının son bölümü
gelecek sayımızda çıkacaktır.*

*Yazı, gazete çapını aşan uzunluğu nedeniyle
çıkartılan bölümleriyle birlikte kitap olarak yayınlanacaktır.*

III. SBKP'nin 26. Kongresi

R. Yürükoğlu

III.

Sovyet toplumunun toplumsal-siyasal gelişimi

SBKP'nin 26. Kongresi'ne sunulan MK raporunun üçüncü bölümü, "Sovyet Toplumunun Toplumsal-Siyasal ve Kültürel Gelişimi ve Partinin Görevleri" başlığını taşıyor ve çeşitli alt bölümlerden oluşuyor.

Bu bölümü değerlendirirken, ilk bölümlerdeki uygulamamızın dışına çıkacak ve asıl olarak raporda geçen iki fikir üzerinde duracağız. Bunun nedeni, söz konusu fikirlerin, tüm ülkelerin komünistleri için yaşayan sosyalizmi ve kendi devrimlerini, dünya devrimini anlamada önem taşımasıdır. Bu fikirlerin birincisi, "sınıfsız topluma sosyalizmde ulaşma", ikincisi "tüm halkın devleti"dir.

1. Sosyalizm dönemi içinde "sınıfsız toplum"

Brejnef yoldaş, okuduğu raporda sınıfların birbirlerine yaklaştığını, kırla kent arasındaki "önemli ayrımlar"ın hızla kalkmakta olduğunu, kafa ve kol emeğinin hızla kaynaştığını, bir cümleyle sınıfsız toplumun yaklaşmakta olduğunu

anlattıktan sonra şöyle diyor:

"Toplumumuzun gelişmesinin geçtiğimiz birkaç onyılda deneyimlerini değerlendirerek, sanıyorum, sınıfsız toplumun ağırlığıyla olgun sosyalizmin tarihsel çerçevesi içinde biçimleneceğini varsayabiliriz."

Stalin'den bu yana böyle fikirler sürekli yinelenmişinden artık dünya komünist hareketinde görmesi gerekli, hatta zorunlu tepkiyi görmüyor. Alışmışlık doğruluğa ölçü olmayacağı ve bu fikri hem teorik, hem pratik açıdan yanlış bulduğumuz için bu konuda görüşlerimizi biraz uzunca belirteceğiz.

Bunun için önce sınıfsız toplumun ne olduğuna bakmak, sonra geri dönüp sosyalist toplumu ele almak ve sonra da sosyalizmden sınıfsız topluma geçişin ne anlama geldiğini ve bunun nasıl gerçekleşeceğini görmek gerekir.

1.1. Sınıfsız toplum-komünizm

1.1.1. Sınıfsız toplum-türdeş toplum farkı

"Sovyetler Birliği'nde sınıfsız toplum doğuyor", ya da "sınıfsız topluma sosyalizm döneminde ulaşacağız" gibi savlara pek çok Sovyet ekonomi kitabında raslanıyor. Bunlar şöyle bir görüşe dayanıyor: "Sınıfsız toplum" ile "türdeş toplum" (homojen toplum) aynı şeyler değildir.

Bu anlayışa göre sınıflar esas olarak üretim araçları üzerinde özel mülkiyetin

kalkmasıyla kalkar. Sınıfsız toplum olabilmesi için kafa ve kol emeği arasındaki çelişkinin yok olması gerekir. Türdeş topluma ise işbölümünün kalkmasıyla varılır.

Böyle bir görüş çarpıtma olur. Tarihsel olarak işbölümünün, artık-ürünün ve üretim araçları üzerinde özel mülkiyetin belirmesiyle ortaya çıkan sınıfların tanımında mülkiyet doğal olarak çok önemli bir yer tutar. Ama tek ölçüt değildir. Lenin, *Büyük Başlangıç* adlı makalesinde, sınıfı tanımlamada şu 4 unsuru belirtmiştir: 1. üretim sisteminde tuttuğu yer; 2. üretim araçlarına olan ilişki; 3. emeğin toplumsal örgütlenmesinde oynanan rol; 4. toplumsal zenginlikten alınan payın miktarı ve alış yöntemi. Bu dört ölçütü birlikte değerlendirmeyen, sınıf tanımını tek bir mülkiyet unsuruna indirgeyen düşünce, bu anlamda legal-hukuksal bir çerçeveye hapsolmuş demektir. Tek başına ele alındığında mülkiyet hukuksal bir sorundur.

Üretim aracına sahipliği toplumsal işbölümünden kopararak sınıfı anlayamayız. Tarihsel olarak ve her yaşanan an olarak özel mülkiyeti de, sınıfı da durmaksızın üreten toplumsal işbölümüdür.

Kır ve kent arasındaki çelişki, en önemlisi kafa ve kol emeği arasındaki çelişki yok olmadan, devlet ve bürokrasisi ortadan kalkmadan, toplumsal işbölümü yok olamaz. Bu aşama *gelmeden*, üretim araçları üzerinde tam olarak kurulmuş toplumsal mülkiyete bakıp sınıflar kalktı demek keyfilik olur.

Toplumsal işbölümünün yok olması aşaması gelmeden üretim araçları üzerinde toplumsal mülkiyetin kurulması, yalnızca sömürücü sınıfların yok edilmesi, sınıfsız toplum aşaması gelene dek yeni sınıflaşmaların doğmaması ve varolan sınıfların da ilerleyen üretim güçleri temelinde giderek kaynaşması için bir önlemdir. "Sınıfsız toplum", *komünist toplumdur*.

Bu söyleneni doğru kabul etmezsek, şunu sormak gerekir: Bugün Sovyetler Birliği'nde kooperatif mülkiyeti sahipleri çalışan nüfusun yüzde 15-20 kadarını kapsamaktadır. Bu denli güçlü mü kolhoz mülkiyeti bir kararnameyle kaldırılırsa, sınıfsız topluma mı ulaşılmış olacaktır?

Marks, Engels ve Lenin "sınıfsız toplum" derken, her zaman "türdeş toplum"u anladılar. *Büyük Başlangıç* makalesinde Lenin, sınıfların ortadan kalkmasına, kafa ve kol emeği arasındaki farkın ortadan kalkmasını ölçüt olarak getiriyor. Okuyalım:

"Açıktır ki, sınıfları tam olarak ortadan kaldırmak için sömürücüleri, toprak sahipleri ile kapitalistleri aşağıya etmek yetmez. *Onların mülkiyet haklarını ortadan kaldırmak yetmez. Ayrıca üretim araçları üzerindeki tüm özel mülkiyeti kaldırmak, kent ile kır arasındaki ayrımı ve kol emekçileri ile kafa emekçileri arasındaki ayrımı da kaldırmak gerekir. Bu çok uzun bir zaman süresi ister*" (Lenin, *Toplu Yapıtlar*, c.29, s.241) (abç).

SBKP 26. Kongre Raporu, "sınıfsız toplumun ağırlıklı olgun sosyalizmin tarihsel çerçevesi içinde biçimleneceğini varsayabiliriz" derken, acaba sınıfsız toplum ile türdeş toplum "ayrımından" mı yola çıkıyor? Hayır, raporun anlayışı doğru olarak sınıfsız toplum ile türdeş toplumun aynı olduğu yönündedir. Bir kez, raporda bu cümlenin geçtiği yerin öncesinde kafa ve kol emeği arasındaki ve kırla kent arasındaki farkların giderek yok olduğundan söz ediliyor. Biraz ilerde "sınıf farklarını yok etmede yeni görevler" altında sayılan görevler de yine sınıfsız toplumla türdeş toplumun aynı kavramlar olarak ele alındığını kanıtlamaktadır. Bu "doğru" anlayışın ne anlama geldiğine ise ileride değineceğiz.

1.1.2. Sınıfsız toplum ne demektir?

Az gelişmiş bir ülkede, Çarlık toprakları üzerinde kurulan sosyalizm tüm aksak ve eksik yanlarına karşın, bir kez, varolabilmesiyle büyük başarıdır. Sonra, en çetin koşullarla boğuşarak Sovyetler Birliği'ni dünyada bugünkü yerine ulaştırmasıyla büyük başarıdır. Sosyalizmin orada neler yaptığını göstermek herhalde sosyalizme de, Sovyet işçisine

de en gerçek övgüdür. Sovyetlerin gelişmesini abartmak ise ona yarar değil zarar veriyor. Bu zararı en iyi ileri kapitalist ülkeler işçi sınıfı üzerinde görüyoruz. Sovyetler Birliği'ni, eksiklikle-aksağıyla ama *nereden* başladığını koyarak az gelişmiş bir ülkede kurulan somut bir sosyalizm olarak ele almak yerine teorideki model olarak göstermek, hele sınıfsız topluma (yani "dünyadaki cennete") iyice yaklaştığından dem vurmamak, bu ülkeler işçi sınıflarını komünizmden soğutuyor. Varılacak yer buysa istemem dedirtiyor. Bu nedenle, sınıfsız toplum-komünizmin nasıl bir gelişme aşaması olduğunu anlamak önemlidir.

**"Komünist toplumun yüksek aşamasında,...
ancak o zaman burjuva hakkın dar çevreni tam olarak geride bırakılabilecek ve toplum flamlarına şu sözleri yazabilecekler:
Herkesten yeteneğine kadar, herkese gereksinimine kadar!"**

Sınıfsız toplum-komünizmin tanımlanmasında iki kaynağa başvuracağız. Marks, *Kapital*'de komünizmi şöyle anlatıyor:

"Kapitalizm, bir yandan baskının ve toplumsal gelişmenin (maddi ve entelektüel avantajları dahil) toplumun bir bölümünün sırtından öteki bölümünce tekel altına alınmasının kalktığı bir aşamaya yol açar. Öte yandan daha yüksek bir toplum biçiminde bu artk-emeğin genel olarak maddi emeğe daha az zaman harcanmasını sağlayıcı biçimde yürütülmesini olanaklı kılacak maddi araçları ve embriyonik koşulları yaratır. Çünkü emek üretkenliğinin gelişmesine bağlı olarak, artk-emek, kısa bir toplam işgününde büyük, uzun bir toplam işgününde göreceli olarak az olabilir. (...) Toplumun gerçek zenginliği ve yeniden üretim sürecinin sürekli genişlemesi olanağı, artk-emek süresine değil, onun üretkenliğine ve içinde yürütüldüğü az çok bereketli üretim koşullarına bağlıdır. *Aslında, özgürlük alanı zorunluluğun ve basit hesapların belirlediği emeğin bittiği yerde başlar. Böylelikle eşyanın doğası gereği, fiili maddi üretim alanının dışında yatar.*

Vahşi insan, gereksinimlerini karşılamak, yaşamı sürdürmek ve yeniden üretmek için Doğa ile nasıl boğuşuyorduysa, uygar insan da bunu yapmak zorundadır. Hem de her toplumsal formasyonda, olabilecek her üretim biçiminde. Kendi gelişmesiyle birlikte, genişleyen gereksinimleri sonucunda bu fiziksel zorunluk alanı da genişler. Ama aynı zamanda gereksinimleri karşılayan üretim güçleri de artar. Bu alanda özgürlük ancak toplumsallaşmış insanın, birleşik üreticilerin Doğa ile karşılıklı alışverişlerini rasyonel bir biçimde düzenlemelerinden, Doğa'nın kör güçlerinin hükmedilmeleri yerine, onu ortak denetimleri altına sokmalarından, bunu da en az enerjiyi harcayarak ve insanın doğasına en uygun, en layık koşullarda sağlamalarından ibarettir. Ancak bu yine de bir zorunluluk alanıdır. *İşte bunun ötesinde, kendi içinde bir amaç olarak insan enerjisinin gelişmesi, gerçek özgürlük alanı başlar. Bu ise ancak zorunluluk alanı temelinde yeşerebilir. İşgününün kısılması bunun temel ön koşuludur*" (Marks, *Kapital*, c.3, böl.48) (abç).

Yine Marks, *Gotha Programının Eleştirisi*'ndeki ünlü cümlelerde şöyle söylüyor:

"Komünist toplumun yüksek aşamasında, bireylerin işbölümü altında köleştirilmesinin ve dolayısıyla *kafa ile kol emeği* arasındaki çelişkinin de yok olmasından sonra, emeğin salt bir yaşam aracı olmaktan çıkıp yaşamın temel gerekliliği olmasından sonra, bireyin çok yönlü gelişmesiyle üretici güçler de arttıktan ve kolektif zenginliğin pınarları daha bol akar olduktan sonra — ancak o zaman burjuva hakkın dar çevreni tam olarak geride bırakılabilecek ve toplum flamlarına şu sözleri yazabilecekler: Herkesten yeteneğine kadar, herkese gereksinimi kadar!" (abç)

Komünizmde herkes gereksinimi kadarını alacaktır ve bu gereksinimler ekonomik-toplumsal gelişmeye bağlı olarak durmaksızın artacaktır. Ancak bu gelişme işgününün giderek azalmasıyla birlikte yürüyecektir. Bunun olabilmesi için teknolojik gelişme temelinde emek verimliliğinde olağanüstü bir artış gerekir. Bu artış, şu ya da bu kapitalist ülkenin şu ya da bu anda ulaştığı düzeyle ölçülemez. Bu artış, kapitalizmin ulaştırabileceği en yüksek aşamadan sonra ulaşılabilecek bir artıştır. Kapitalizmin bu en yüksek düzeyindeki emek üretkenliğini, üretim araçlarını ortak mülkiyete sokarak o noktadan alıp ilerleten komünizme geçiş dönemi bu ilerlemeyi sağlayacaktır.

Sözünü ettiğimiz olağanüstü üretim güçleri gelişmesine yakınlaşan, komünizmin nasıl bir ilerleme düzeyi olduğuna biraz ışık tutabilen bir örnek vermek istiyoruz. Üretim ilişkileri açısından sosyalist ülkeler tarihsel olarak daha ileri bir aşamayı temsil etmektedirler. Ancak

üretim güçlerinin ve genel ekonomik gelişmenin düzeyi açısından hâlâ emperyalist ülkeler daha ileridedir. Bu nedenle örnek de böyle bir emperyalist ülkeden olacaktır.

Geçtiğimiz Ekim ayında Japon "Yamazaki Demir İşleri" firması, her işin bilgi sayarlar ve robotlarla yapıldığı bir fabrikayı işletmeye açtı. Torna tezgahları ve çeşitli makineler üreten fabrika 8 saatlik vardiyalar halinde 3 vardiya çalışıyor. Normal olarak 250'şer işçi çalışması gereken her vardiyada yalnızca 6 teknisyen çalışıyor, o da ancak iki vardiyada. Sabah saat 8'de başlayan vardiyaya 6 teknisyen, ondan sonrakine yine 6 teknisyen geliyor. Gece 12'de başlayan vardiyaya kimse gelmiyor. Fabrika kendi başına üretimi sürdürüyor. Makinalardan biri bozulursa, bilgi sayarlar robotları gönderip tamir ettiriyor. Tamir edilemezse, makineler sabah insan yardımı gelene dek "iş" tatil ediyor. Robotlar karanlıkta da çalıştığı için gece fabrikada ışıklar da yakılmıyor.

Üretim araçlarının özel mülkiyet altında olduğu Japonya'da bu fabrika 738 işçinin işsiz kalması demektir. Ne var ki bu düzey, komünizme ilerleyebilmeye zorunlu bir temeldir. Tabii gelişme burada da durmayacaktır. Mutlaka hiç işçiye gerek duymayan, her çeşit bozukluğu kendi düzelteren fabrikalar yapılacaktır. Buradan düşünmeye başlayın ve bu gelişmeyi toplumsal yaşamın her alanına uzatın, işte şimdi komünizmi düşünmeye başlayınız.

Böylece varılacak olağanüstü teknolojik gelişme temelinde "bolluk" ortaya çıkacak, herkes gereksinimi kadar alabilecektir. Bu olağanüstü teknolojik gelişmenin öteki sonuçlarını da kısaca özetleyebiliriz: Herkes gereksinimi kadar aldığına göre meta üretimi, para dolaşımı, ticaret, değer yasasının işleyişi son bulacaktır. Kafa ve kol emeği arasındaki ayırım ve insanı belirli bir işe mahkum eden işbölümü ortadan kalkacaktır. Bunun sonunda sınıflar ortadan kalkacak, kadın ve çocuk tam olarak kurtulacak, bireyle toplum arasındaki çelişki yok olacaktır. Herkesin tüm yeteneklerini kısıntısızca geliştirebileceği koşullar, tam özgürlük ortamı doğacaktır. Devlet ve devletler ve sınırlar, hepsi yok olacaktır.

"...Kimsenin tek bir eylem alanıyla sınırlı olmadığı, herkesin istediği daldaki başarılı olabileceği komünist toplumda, toplum, genel üretimi düzenler ve böylelikle bugün birşey, yarın başka birşey yapmamı, hiçbir zaman avcı, balıkçı, çoban ya da eleştirilen olmadan, aklıma estiği gibi, sabah avlanmamı, öğleden sonra balık tutmamı, akşamüstü sığır beslememi, yemekten sonra da eleştiri yazmamı olanaklı kılar" (Marks-Engels, *Alman İdeolojisi*).

1.1.3. Tek ülkede komünizm

Yazımızın başında 26. Kongre raporunun "sınıfsız toplum"dan "türdeş toplum"u anlادığımız söyledik. Sonra sınıfsız toplumun ne olduğunu gördük. Şimdi "sınıfsız topluma gelişmiş sosyalizm içinde ulaşacağız" anlayışının ne anlama geldiğine bakabiliriz.

Sınıfsız toplum komünist toplum demekse, "sosyalizm döneminde sınıfsız topluma ulaşacağız" görüşü Stalin'in formüle ettiği, Hruşçof'un iyice karikatürleştirdiği anlayışı değişik biçimde söylemek demektir.

Stalin'in görüşü şöyleydi: Dünyada emperyalizmin varlığı koşullarında tek ülke içinde komünizme geçilebilir. Bu durumda, ülke içinde hiçbir işlevi olmadığı halde, emperyalist saldırganlığa karşı devletin varlığı sürer. Yani komünist toplumun bu üst evresinde devlet de var olacaktır.

Stalin bu görüşünü 1939'da toplanan 18. Parti Kongresi'ne okuduğu raporda ortaya atmış ve şöyle demiştir:

"İleriye, komünizme doğru gidiyoruz. Devletimiz komünizm döneminde de kalacak mıdır?"

"Eğer kapitalist kuşatma eritilmemişse ve yabancı askersel saldırı tehlikesi yok olmamışsa, evet, kalacaktır".

Tek ülkede komünizmin olabileceği, hem de devletin ortadan kalkmayacağı görüşü bizce ekonomik-toplumsal-tarihsel bir aşama olarak komünizmin neleri gerektirdiğini yeterince anlamamış ve dolayısıyla enternasyonalist olmayan bir görüştür. Stalin'in son yıllarında, "Sovyetler Birliği'nin hızla komünizme yaklaştığı" (ve kısa süre sonra varacağı) propagandası iyice ortalığı sarmıştır. Ardından gelen Hruşçof dönemi, Stalin'i iyisiyle-kötüsüyle, doğrusuyla-yanlışıyla "reddederken" hatta tarihten silerken bu görüşü almış, bu yoldaki propagandayı görülmelik boyutlara çıkarmıştır. "Yirmi yıl içinde komünizme varacağız" görüşü propagandada kalmamış, 1961'de kabul edilen yeni parti programına yazılmıştır. Bugün de yürürlükte olan, dolayısıyla tüm Sovyet komünistlerini bağlayan(!) bu programdan bir iki örnek okumakta büyük yarar vardır:

"İçinde bulunduğumuz on yıl (1961-1970) zarfında Sovyetler Birliği, komünizmin maddi teknik temelini yaratarak adam başına istihsal bakımından kapitalizmin en kuvvetli ve en zengin memleketi Amerika Birleşik Devletleri'ni geçecek, emekçilerin maddi refahı ve kültürel-teknik seviyesi önemli derecede yükselecek, herkesin maddi ihtiyaçları giderilecek, bütün kolhoz ve sovhozlar yüksek verimli ve yüksek gelirli işletmelere çevrilecek, Sovyet insanların elverişli mesken ihtiyaçları genel olarak tatmin edilecek, ağır beden emeği

ortadan kalkacak, SSCB en kısa işgünü uygulayan memleket olacaktır.

"İkinci on yıllığın (1971-1980) sonunda komünizmin bütün halka maddi kültürel nimetler bolluğu sağlayacak maddi-teknik temeli atılmış olacak, Sovyet cemiyeti ihtiyaçlarına göre paylaşırma prensibinin hayata geçirilmesine tamamen yaklaşacak ve tek genel halk mülkiyetine tedricen geçiş sağlanacaktır. Böylelikle *Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği'nde komünist cemiyet genel hatlarıyla kurulmuş olacaktır*. Komünist cemiyetin tamamen kurulması işi daha sonraki devrede sona erdirilecektir" (s.56-57).

"Önümüzdeki 10 yıl zarfında (endüstri ürünlerinin hacmi—İS) aşağı yukarı iki buçuk defa arttırılacak ve ABD'nin sanayi istihsal seviyesi geçilecektir.

"20 yıl zarfında en az altı defa arttırılacak ve ABD'nin sanayi istihsalinin şimdiki genel hacmi çok geride bırakılacaktır.

"Bu amaçla, 10 yılda sanayide emek verimliliği iki defadan fazla, 20 yıla ise dört-dört buçuk defa arttırılmalıdır. 20 yıl sonra, Sovyet sanayiinde emek verimliliği, Amerika'daki emek verimliliğinin şimdiki seviyesini iki defa geçecek, SSCB'de işgününün kısaltılması sebebiyle de, saat başına istihsal bakımından, Amerika çok daha geride bırakılacaktır" (s.59).

"...Köy ahalisi kültür ve yaşayış şartları bakımından şehir ahalisiyle denkleşecektir.

"Şehir ile köy arasındaki sosyal-ekonomik ve kültürel yaşayış farklarının ortadan kaldırılması, komünizmin kurulmasının en büyük sonuçlarından biri olacaktır" (s.74).

"Parti resmen ilan eder: Sovyet insanların şimdiki nesli komünizmde yaşayacaktır" (s.123) (*SBKP Programı, Sosyalist ülke basımı, 1961*).

Dünya devrimci merkezi olan bir ülkenin partisinin, enternasyonal işçi ve komünist hareketinin öncü gücü olan bir partinin programına böyle bilim dışı keyfilikleri yazdırmaya kimin hakkı vardır? Marksizmi en iyi bilen kadrolar yine SBKP'de olduğu halde programa böyle basitliklerin girebilmesi, parti-içi yaşamda bir bozukluk olduğunu göstermez mi? ...

"Komünizm aşamasında da belli bir süre emperyalizmin varlığı nedeniyle devlet olabilir" görüşü ile "sosyalizm aşamasında sınıfsız toplum olabilir" görüşü aynı görüştür. Ancak bu ikinci formülasyonda, çok itiraz getiren "komünist" kavramı bırakılmış, yerine "sınıfsız toplum" denmiş. Böylece bir başağrısı çözümlenmiş.

Daha önce de belirttiğimiz gibi, bu görüşleri doğru buluyoruz. Birincisi, devletin varlığı koşullarında sınıfsız toplumun olabileceğini varsayıyor. Devletin yaşadığı sürece hem dışta, hem içte baskıyı temsil ettiğini unutuyor. Birinci

anlayışın doğal sonucu olarak *ikincisi*, tek ülkede komünizmin olabilirliğini varsayıyor. Dolayısıyla, ülke ne denli büyük olursa olsun, komünizme *dar* bir çerçevede bakıyor. *Üçüncüsü*, sosyalizm aşamasında sınıfsız topluma ulaşılabileceğini söylüyor. Birinci itiraz noktamıza ve kısmen ikinciye aşağıda değineceğiz. *Üçüncüsü* ise asıl bu yazının hedefi olan iki konudan biridir, onu daha geniş ele alacağız.

1.1.4. Devletin ortadan kalkmasının uluslararası çerçevesi ve sınıfsız toplum

Dünyanın bir bölümünde kurulmuş proletarya diktatörlükleri, ekonomik üstünlük temelinde yükselen dünya güç dengesi sosyalizm lehine kesin olarak değişmeden tek başlarına başarılı olmazlar. Bugünkü koşullarda başarının en önemli garantisi, en başta varolan proleter diktatörlüklerinin kendi aralarında ve öteki ülkelerin işçi sınıflarıyla kaynaşmış-sarsılmaz bir blok oluşturmalarıdır. Çünkü kurulan proletarya diktatörlükleri yalnızca *kesimsel başarılarıdır*. Ne zaman ki, dünyanın ekonomik-toplumsal ve siyasal ilişkiler ağı sosyalist ülkelerin ve onların dünya çapındaki bağlaşıklıklarının *lehine* bir ağırlığa dönüşür, işte o zaman bu kesimsel değil kesin, bütünsel sonuç olacaktır. Bu noktaya, büyük bir olasılıkla, emperyalizmin birden ve topluca çökmesiyle değil, tek tek ülkelerde devrimlerle gelinecektir. İşte bu süreç, *dünya proletarya diktatörlüğünün* giderek oluşması sürecidir. Dünya proletarya diktatörlüğünün oluşması, *sosyalizmin sonul zaferi* anlamına gelecektir.

Dünya proletarya diktatörlüğü, şimdi ki ve yeni katılan sosyalist ülkelerin her alanda emperyalizme üstün geldiği, geri dönüşsüz egemenlik anıdır. Tam da bu nedenle, dünya proletarya diktatörlüğü, genel olarak proletarya diktatörlüğünün (tarihsel olarak devletin bu en son biçiminin) giderek kendini yadsıması, yok olup gitmesi sürecinin de *başlangıcı* olacaktır. Bu aşamadan önce hiçbir ülkede devletin kalkmasından söz edilemez. Tersine, bu ana dek tüm işçi devletleri dünya çapındaki düşman burjuvaziye karşı giderek güçlenmek zorundadır. Sosyalizm aşamasında devletin (proletarya diktatörlüğünün) varlığının *dış* nedeni burada yatmaktadır.

Dünya proletarya diktatörlüğünün kurulması yeni bir tarihsel çağ açacaktır. Kapitalizmin-emperyalizmin bir sistem olarak çöktüğü, savaş tehlikesinin ekonomik kaynağının ortadan kalktığı, insanlığın bayrağına "herkese gereksinimi kadar" ilkesinin yazılmaya başlanacağı bir çağ. Kapitalizmden sosya-

lizme geçiş çağı kapanacak ve *komünizm çağı* açılacaktır. Ordular, silahlar, baskı aygıtları, emeğin zorunlu yapısı, sınırlar bu çağda kalkacaktır. Üretim güçleri, kapitalizm altında kimsenin düşünemeyeceği boyutlarda gelişmeye başlayacaktır. Çünkü üretim güçlerinin değerlendirilmesinde devlet sınırlarının egoist, kör engeli ortadan kalkacak, dünya ölçüsünde ekonomik yarar belirleyici olacaktır. Sınıflar da ancak *bu aşamada*, bu görülmemiş üretim güçleri temelinde ortadan kalkacaktır.

Komünizm aşamasının bir ülkenin sınırları içinde ele alınmasıyla en azından yöntemsel (metodolojik) yanlış yapılmış olur. *Tek ülkede komünizm olmaz*. (Tek ülkede "sınıfsız toplum" da olmaz!)

Devletin ortadan kalkışının iç ve dış koşullarından söz edilebilir. Asıl olarak komünizmin üst aşamasına geçişin iç ve dış koşulları vardır. Ancak bu "iç ve dış koşullar" birbirlerinden ayrı olarak değil, komünizme geçilip geçilmemesini (ve devletin kalkıp kalkmamasını) *birlikte* belirler. Dünya ölçeğinde bir gelişme olan komünizmi "iç ve dış" koşullar ayrı ayrı değil, *bir bütün olarak* belirler. "İç ve dış" ayrımı yalnızca anlayış kolaylığı içindir. "Dış" ve "iç" koşullar *birlikte* çalışarak ülke içinde sınıfsız topluma geçişi sağlayacak koşulları yaratırlar.

1.2. Sosyalizm-komünizme geçiş dönemi

1.2.1. Sosyalizm nedir?

Sosyalizm genel olarak, "işçi sınıfının iktidarı, üretim araçlarının toplumsal mülkiyeti ve planlı ekonomi" diye tanımlanır. Bu, sosyalizmi kendisinden

**Sosyalizm,
kapitalizmden
komünizme
geçiş aşamasıdır,
komünizme
referans verilerek
tanımlanabilir.
Sosyalizm,
içinde
kapitalist toplumun
kalıntılarını taşıyan
komünizmdir.**

önceki sömürücü sistemlerden ayrıran belli başlı özellikleriyle belirlemektir ve yanlış değildir. Ancak, hepsi bu kadar

değildir, hatta sosyalizmin özünü veren asıl bunlar değildir. Çünkü, bunlar sosyalizmin, sınıf kavgası tarihi içindeki özgül yerini açıklamamaktadır.

Komünist toplumun ilk aşaması (sosyalizm) hakkında en güzel anlatımı Marks'ın *Gotha Programının Eleştirisi*'nde buluruz. Önce onu okuyalım:

"Burada karşı karşıya olduğumuz, kendi temelleri üstünde *gelişmiş* biçimiyle değil, tam tersine, kapitalist toplumdan *çıktığı* biçimiyle bir komünist toplumdur. Dolayısıyla bu toplum, her açıdan — ekonomik, moral ve entellektüel — hâlâ rahminden çıktığı eski toplumun doğum izlerini taşır. (...)

"Ne var ki bu kusurlu yönler, kapitalist toplumdan uzun doğum sancı-ları sonucunda çıkar çıkmazki biçimiyle komünist toplumun ilk aşamasında kaçınılmazdır. Hak, toplumun ekonomik yapısından ve bunun belirlediği kültürel gelişmeden asla yüksek olmaz".

Görüldüğü gibi, sosyalizm, kapitalizmden komünizme geçiş toplumu, geçiş aşamasıdır. "Sosyalizm" diye, tarihte kendine özgü bağımsız yer tutan bir toplumsal-ekonomik yapı, bir üretim biçimi yoktur. Dolayısıyla sosyalizm ancak bir *geçiş aşaması* olarak, *komünizme referans verilerek* tanımlanabilir.

Sosyalizmde Marks'ın "burjuva hak" dediği kavram, insanların neyi yapmaya, neyi istemeye ve neyi elde etmeye hakları olduğu anlayışı (kapitalizmde bunu burjuvazi belirlediğinden "burjuva hak"ı olarak kullanılmıştır), ekonomik gelişmenin yetersiz düzeyi nedeniyle sürmektedir. Herkesin ancak topluma verdiği kadar almaya *hakkı* vardır. Ve ancak o kadarına (daha fazlasına değil) hakkı olacağı için de, bu kısıtlayıcı bir haktır. *Hak, katkıya bağlanmıştır*. Bu kısıtlamanın aşılması emek üretkenliğinin yükselmesine, dolayısıyla üretimin daha az zamanda daha iyi ve daha çok yapılmasına bağlıdır. Hak ve hukuk sosyalizmde işçinin üretim araçlarıyla ve emeğinin sonuçlarıyla ilişkisini düzenlemektedir.

Sosyalizm, her çeşit koşuluyla yaşanacak, "bitirilecek" ve bir sonraki aşamaya geçilecek cinsten bir "aşama" *değildir*. Sosyalizmden komünizme geçiş, sürekli ilerleyen ve genişleyen bir *dönüşümdür*. Birinin ardından öteki gelmez, sosyalist üretim tarzı diye birşey yoktur. *Sosyalizm, içinde kapitalist toplumun kalıntılarını taşıyan komünizmdir*. Bu kalıntılar, *meta üretiminde* ve *devletin varlığında* somut olarak varolan ilişkilerdir.

Sosyalizm, meta üretiminin ortadan kalkışına gidüş süreci içinde, ama meta üretimi üzerine oturmuş bir dönemdir. Meta ilişkilerinin varlığı, sömürü ilişkilerinin yeniden kurulması yönünde

sistemin içindeki sürekli bir eğilimin varlığını anlatır. Bu eğilim aynı zamanda hâlâ yaşayan sınıf farklarının gelişmesi yönünde etki yapar.

Komünizmin ilk aşamasının, devletin varlığında temsil olan kapitalist toplumdaki devraldığı kalıntıya ise üç yönde ele alabiliriz.

Birincisi, her zaman bir *baskı aracı* olan devletin varlığının kendisi kapitalist toplumdaki kalıntıdır.

İkincisi, kapitalist toplumun kalıntıları bir de, devletin temsil ettiği kafa-kol emeği ayrımlarıyla belirlenir. Aydınlar, siyasal kadrolar, yöneticiler vb. Bu kesimlerin komünizme dek kalkmama çağını Lenin söylüyor. Sorunun bugünlerde unutulmuş yanı, bu kesimlerin işçi sınıfı ile ilişkilerinin doğurduğu ekonomik-siyasal ilişkiler biçimlenmesidir. Ve bu biçimlenme, mülkiyet ilişkilerinde olduğu gibi "kaldırılır" cinsten değildir, tüm bir eğitim ve "meslek" sistemidir.

Üçüncü olarak, üretim araçları üzerindeki devlet mülkiyeti bile sosyalizmde kapitalizmle komünizmin unsurlarının birlikte varolduğunu anlatır. Devlet mülkiyeti, proletarya diktatörlüğü aşamasının belirleyici, en tutarlı, en hızlı gelişmeyi, komünizme en hızlı dönüşümü sağlayan mülkiyet biçimidir. Ancak kendisi komünizmin değil, *kapitalizmin* bir unsurudur. Komünizmin kapitalizmden devraldığı, kendi amacına en uygun gelen bir unsurdur. Komünizmin "mülkiyet" biçimi (tırnak içinde yazıyorum çünkü o aşamada bu kavram da anlamsızlaşacaktır) devlet mülkiyeti değil, tüm bireylerinin üretken emek içine girdiği, toplu üreticilerin ortak mülkiyetidir.

Devlet mülkiyeti, kendi içinde bir amaç değildir. Tüm halkın gerçek ortak mülkiyetine, komünizme geçişte proletaryanın kapitalizmden alarak kullandığı, kendi amaçlarına hizmet ettirdiği, geçiş aşamasının en tutarlı mülkiyet biçimidir. Ancak, tam da bu nedenle, sosyalizm aşamasında gerileyen kapitalizmle ilerleyen komünizmin *kavgasını* temsil eder.

Bu kavranın uçları ya da tarafları nelerdir? Bilindiği gibi devlet mülkiyeti sosyalizmde tüm halkın mülkiyetini temsil eder. Ama *temsil eder*, kendisi değildir. Bu nedenle, işgücü ile üretim araçları arasındaki ayrılığı tam anlamıyla ortadan kaldırmamıştır. İşçi, üretim araçlarının mülkiyetini, kendi adına kullanması için kendi devletine vermiştir.

Zaten toplumun üzerinde bir kurum olan devlet bürokratikleşirse, işçi sınıfından uzaklaşırsa, o ölçüde işgücü ile üretim araçlarının bütünleşmesi *nominalleşebilir*, kağıt üzerinde kalabilir. Bu, kavranın eskiye dönük ucudur. Önemi, *rıza* demokrasisi değil, yığınların *aktif* demokrasisi yoluyla, işçi sınıfıyla devle-

tinin bütünleşmesini giderek derinleştirmektir.

Sosyalizmde bu bütünleşmenin nesnel temeli vardır. Üretim araçlarının proletarya diktatörlüğünün mülkiyetine girmesi tarihte ilk kez yığınlarla devlet arasındaki uçurumu kapatma olanağı sağlamıştır. Emek alanıyla siyaset alanını birbirine bağlamıştır. Daha da öte, devletin yok olup gitmesi siyasal sorunla işbölümünün kaldırılması ekonomik sorununu birbirine bağlamıştır. Bu da kavranın ileriye, komünizme dönük yanidir.

Söylediklerimizden bir sonuç çıkar: Toplumsal yaşamın demokratikleşmesi, halkın *demokratik pratiğinin genişlemesi*, sosyalizmin, yani proletarya diktatörlüğünün komünizme, yani sınıfsız ve devletsiz topluma geçebilmesinin *koşullarından* biridir.

Sonuç olarak sosyalizm, kapitalizmle komünizm arasındaki, içinde kendi çelişkilerini taşıyan bir *geçiş* dönemidir. *Sosyalizm, proletarya diktatörlüğüdür*. Sınıfların varolduğu, dolayısıyla sınıf kavgasının *sürdüğü* bir dönemdir. Ancak bu sınıf kavgasını, kapitalizmin sınıf kavgasına bakarak anlayamayız. Bu, komünizme gidiş sürecinde kişilikleri değişmekte olan sınıfların sosyalizm dönemine özgü kavgasıdır. Lenin, bu gerçeği şu sözlerle anlatıyor:

"Sınıflar sürmektedir ama proletarya diktatörlüğü çağında *her* sınıf değişime uğramıştır ve sınıflar arasındaki ilişkiler de değişmiştir. Proletarya diktatörlüğünde sınıf savaşımı ortadan kalkmaz, yalnızca *değişik* biçimlere bürünür" (Lenin, c.30, s.115).

Sosyalizm döneminde yaşanan bu kendine özgü sınıf kavgasında uluslararası ve ülke içi güçler dengesine ve *izlenen sınıf siyasetine* göre, kapitalizme geri dönmek, yerinde saymak ve komünizme yürümek olasılıkları vardır. Komünizmin ilk aşaması sosyalizmden komünizme yürüyüş kendiliğinden bir gelişme olmayıp, izlenen siyasal çizgiye ve geliştirilen *aktif* yığın demokrasisine doğrudan bağlıdır.

Tüm Sovyet kitapları ve 26. Kongre raporu, sosyalizmin bu çelişkili geçiş dönemi olma özelliğini yok sayıyor. Bunun yerine, çelişkisiz çatışmasız, herşeyin uyum içinde olduğu bir dönem anlayışı getiriyor.

1.2.2. Sosyalizmde değer yasası

Sosyalizmde tüm üretim ilişkileri sistemi değişmiştir. Üretim araçları üzerinde özel mülkiyet değil, toplumsal mülkiyet vardır. Ama sosyalizmde meta üretimi yok olmamıştır. Eşyalar, merkezi plana göre meta olarak üretilir ve para

karşılığı değişim yoluyla tüketime girer.

Ekonomik özendiriciler, ekonomik muhasebe, para, kredi, ticaret gibi unsurlar meta üretiminin unsurlarıdır.

Sosyalizmde meta üretiminin varlık nedenleri nelerdir?

Bir ara, örneğin Stalin'in yaptığı gibi, bu tamamıyla sosyalist mülkiyetin iki biçiminin (devlet-kooperatif) varlığına ve *bu nedenle* ortaya çıkan toplumsal işbölümüne bağlandı. Bu gerçekten önemli bir nedendir. İki değişik mülkiyet biçimi varoldukça, bunlar arasındaki ekonomik bağlantının doğal yolu meta ilişkileridir. Ama yalnızca bu değildir. Sosyalizmin üretim güçlerini hızla geliştirme ve onu komünizme yaklaşturma görevi, meta ilişkilerinden devlet sektörü içinde de yararlanmayı zorunlu kılar. Devlet işletmelerinin kâr-zarar ilkesine göre çalışması bu demektir.

Sosyalist toplumun üretim güçleri, "herkese gereksinimine göre" ilkesinin uygulanamayacağı bir düzeyi temsil eder. Emeğin içeriğindeki farklılaşmalar ortadan kalkmamıştır. Emeğin farklılaşmışlığı (kafa ve kol emeği vb.) sürdüğünden, toplumsal emek toplumsal olarak zorunlu iş zamanı birimleri içinde ölçülemez.

Değişik emek biçimleri, ancak belirli bir ölçütle denetlenebilir: *Toplumsal olarak zorunlu emek*. İşte, bir malın değeri, onun üretimine katılan toplumsal olarak zorunlu ortalama emek miktarı ile belirlenir. Bu da, toplumun ulaşılmış ortalama emek üretkenliği ile belirlenir.

Demek ki, sosyalist toplumda *değer yasası* işler. Sosyalizmin belgisi, "herkese çalışması kadar"dır. Bu çalışma ancak değer yasası yoluyla ölçülebilir. Diyelim bir ayakkabı fabrikasıyla bir otomobil fabrikası, birbirlerinden mal alacaklar. Hangi ölçütle? Sovyetler Birliği'nde çoğu kez yapıldığı gibi, sosyalizmde işleyen ekonomik yasaların nesnellliğini unutarak, öznal biçimde 200 ayakkabı 1 otomobil eder diyebilirsin. Ama belki 2000 ayakkabı 1 oto ediyordur. Değer yasası olmasa, sosyalizmde mallar arasındaki değişim oranı bulunamaz.

Değer yasası, tüm takım taklavatıyla birlikte, toplumsal emek doğrudan harcanan *emek zamanı* ile ölçüldüğü zaman, yani komünizmde ortadan kalkacaktır. Meta-para ilişkileri, komünizme geçilmesiyle ortadan kalkacaktır. Üretilen şeyler, komünizme geçilmesiyle meta özelliğini yitirecektir. O zaman, üretim yalnızca toplumsal tüketim için üretilen bir emek ürünü olacaktır, alınıp satılan mal olmaktan çıkacaktır. Şunu da ekleyelim ki, sosyalizmdeki meta ilişkileri toplumsal mülkiyete dayalı özel bir durum gösterir, planlı ekonomi içinde

işler ve kendiliğindenlik özelliği göstermez.

1.2.3. Sovyetler Birliği'nde sınıf farkları

Lenin'in *Büyük Başlangıç* adlı makalesinde belirttiği ölçütler sosyalist toplumdaki sınıflar için de büyük ölçüde geçerlidir. Sosyalizmin sınıfları, tarihsel olarak belirlenmiş bir toplumsal üretim sisteminde tuttukları yerle, üretim araçları karşısındaki konumlarıyla, emeğin toplumsal örgütlenmesindeki rolleriyle ve gelir dağılımı biçimleriyle farklılık tasdikları için farklı sınıftırlar.

Sosyalizmde sınıflar, üretim araçlarının mülkiyetinin proletarya devletine geçmesiyle birlikte değişime girerler. Sınıfların değişmeye başlamasıyla, onları belirleyen ölçütlerin de görünümü değişmeye, aşırıklar törpülenmeye başlar. Bu durum, Sovyetler Birliği'nde pek çok yazarın yaptığı gibi sınıfların varlığını reddetmeye ya da sınıf farklarının önemini küçümsemeye götürmez, götürmemelidir. Götürebileceği ve götürmesi gerekli yer, sosyalizm ve komünizm açısından kilit önemde, yepyeni bir teorik sorundur: Komünizme geçiş döneminde sınıfların varoluş biçimlerindeki değişimin derinliğine incelenmesi. Bu sorun, dünyanın bugünkü gelişmesi açısından, dön Marks'ın, Engels'in ve Lenin'in önerine koydukları sorunlardan daha az önemli, daha az kapsamlı, daha kolay değildir. Ne yazık ki, yanıtı bir yana, bu sorun önemli bir sorun olarak "beş yıllık plana" bile alınmış görünmüyor.

Sovyetler Birliği'nde sınıf farklarını önemsiz farklılıklar olarak görmek yanlıştır. Örneğin, işçi ve kolektif çiftçi arasındaki fark yalnızca endüstri ve tarım emeğinin içeriğinin farklılığından gelmiyor. Üretim araçlarıyla olan ilişkilerinin farklılığından geliyor. Bu da, farklı sınıfların varlığının temel bir yönüdür.

Sovyetler Birliği'nin bugün ulaştığı gelişme düzeyinde tüm toplumun üretim araçları karşısında *tümüyle* eşit bir konumda olduğu an daha gelmemiştir. *Birincisi*, iki değişik mülkiyet biçimi vardır: Devlet mülkiyeti ve kooperatif (gurup) mülkiyeti. Kooperatif mülkiyeti, içinde yer aldığı ekonomik-toplumsal sistemden soyutlayıp ele alındığında toplumsal mülkiyet değil, tabanı genişlemiş özel mülkiyettir. Sovyetler Birliği'nde onu, sosyalist mülkiyetin bir biçimi (daha geri bir biçimi de olsa) yapan, içinde yer aldığı ekonomik-toplumsal koşullardır. *İkincisi*, devlet mülkiyeti de, tüm toplumca sahip olduğu halde, eşit bir kullanım görmemektedir, eşit kullanılmamaktadır. Ekonomiye ve toplumsal yaşama

yatırımlar, gelir dağılımı, toplumsal fonlar vb. önemli farklılıklar taşımaktadır.

Demek ki, sosyalist toplumda farklı sınıfların varlığı, bir kez üretim araçlarına sahiplik farkında yatıyor. Sonra emeğin toplumsal örgütlenmesindeki farklı rollerinde ve sonra (giderek azalmakla birlikte) gelir elde edişlerindeki farklılarda yatıyor.

Ve de, en önemlisi, tarihsel olarak belirlenmiş toplumsal üretim sistemindeki tuttukları yerlerin farklılığında yatıyor. Söylediğimizin doğruluğunu en iyi *işçi-aydın ilişkisinde* görebiliriz. [Bir noktayı hatırlatalım. Sovyet istatistiklerinde "aydınlar" diye geçen kesim "aydınlar"ı ve devlet bürokrasisini (asker ve sivil) kapsamaktadır.]

Sovyetler Birliği'nde aydınlar göreceli ve mutlak olarak hızla büyüyor. Bu ancak doğaldır. Öte yanda işçi sınıfının da genel kültür ve eğitim düzeyi yükseliyor. Ancak toplumun ve üretimin örgütlenmesi ve yönetimi hâlâ *uzmanlık* işidir. Dolayısıyla aydınlar, işçi sınıfı adına, onun bir aracı olarak yönetimi yürütüyorlar. Tüm toplum, tüm görevleri yapabilir olana dek, böyle özel bir katmanın varlığı kaçınılmazdır. Bunun anlamı, komünizme dek *üreten-yöneten ayrımının* süreceğidir. Bu da, tarihsel olarak belirlenmiş toplumsal üretim sisteminde farklı yerler demektir.

Sınıf farklarının ortadan kalkması ancak üretim güçlerinde muazzam bir gelişmeyle sağlanabilir. Sovyetler Birliği'nde kentle kır, kafa emeğiyle kol emeği arasındaki çelişkilerde kendisini dışa vuran *işbölümü* hâlâ sürmekte, bu temel üzerinde sınıflar ve katmanlar sürmekte, bölgeler arası farklılıklar sürmekte, ulusal farklılıklar sürmektedir. Tüm bunlar, toplumda çeşitli *çıkır* farklarının varlığı anlamına gelir. Çıkır farkları, *çelişki* demektir. Ancak sosyalizmde bu çelişkiler uzlaşmaz (antagonist) çelişkiler değildir. Sovyetler Birliği'nde sınıfların varlığını kabul edenler, örneğin rapor, nedense sınıflar arasında çelişkilerin varlığını kabul etmiyorlar.

Şimdi, Sovyetler Birliği'nde sınıflar arası çıkır farklarına daha yakından bakabilmek için işçi sınıfıyla kolektif çiftçi ilişkisini ele alalım.

Sovyetler Birliği'nde işçi sınıfı ile kolektif çiftçi (nedense köylü diyorlar) arasındaki çıkır farkları, mülkiyet biçimlerindeki farklılardan ve kentle kır arasındaki ekonomik ve kültürel gelişme farklarından kaynaklanmaktadır. Bu çıkır farklarını, yaşamın her alanında, ekonomik ilişkilerde, toplumsal ve kültürel alanda, hatta siyasal düzeyde yakalayabilmek olanaklıdır.

Sosyalizmde işçi sınıfı ile kooperatifçiler arasında çıkarların uyduğu genel yönlerden burada söz etmeye gerek

görmüyoruz. Bunlar hem bildiğimiz şeylerdir, hem de bu yazıdaki amacımız nedense unutulmuş yönleri hatırlatmaktır.

Üretim araçları üzerindeki devlet mülkiyetinin tüm ekonomi çapında egemenliği, işçi sınıfıyla kolektif çiftçinin çıkarlarını genelleyle uyumlu kılan en önemli unsurdur. Ancak, ne ilginçtir ki, bu unsur aynı zamanda belirli çıkar farklılaşmasının da kaynağıdır. Devlet mülkiyeti, yalnız işçi sınıfının değil, tüm toplumun mülkiyetidir. Tüm üretken emeğin ortak katkısıyla oluşmaktadır. Toplumun gereksinimlerini karşılamak için devlet, yalnız işçi sınıfının değil, kolektif çiftçinin de yarattığı artık ürünün bir miktarını kullanır. İşte, devletin alım fiyatı aracılığıyla belirlenen bu miktarın ne kadar olacağı çok önemlidir. Sovyet ekonomisinde uzun yıllar pek çok tarım ürünlerinin fiyatları, üretim maliyetlerinin altında tutulmuştur. Tabii, tarımdan endüstriye *kaynak aktarma* demek olan bu yolun sonunda biriken kaynakların bir kısmı tarımın alt yapısını geliştirmede kullanılmıştır. Yine de, uzun yıllar tarıma sermaye yatırımı yetersiz kalmıştır.

Öte yandan, işçi sınıfı ile kooperatif köylü arasındaki gelir dağılımı, endüstri ürünlerinin satım fiyatıyla, tarım ürünlerinin alım fiyatı arasındaki ilişkiye de bağlıdır.

Kolhozunun ekonomik çıkarı açısından bir de özel yan topraklar vardır. Buralarda üretilenler, kolhoz pazarlarında satılır. Bu pazarda kolhozcu satıcı, işçi alıcıdır.

Bugün Sovyetler'de işçi ve kolhozunun gelir düzeyleri, tarımın göreceli geriliğine ve emek üretkenliğinin düşüklüğüne bağlı olarak hâlâ oldukça farklıdır.

Kırla kent arasındaki çelişkiler toplumsal-kültürel yaşantı farklarında görülebilir. Yaşantı biçimi, kültürel olanaklar, sağlık hizmetleri, konut durumu, eğlence yerleri, lokantalar vb. Tüm bu alanlarda kırla kent arasında farkların ortadan kalkabilmesi çok uzun zaman işidir.

Kafa ve kol emeğiyle çalışanlar arasındaki eşitsizlikler de aynı şekilde, üretim güçlerinin gelişmesi temeline yavaş yavaş ortadan kalkabilir.

Sosyalist toplumda da, aynen kapitalizmde olduğu gibi, sınıfların ve katmanların çıkarları en yoğunlaşmış biçimiyle siyaset alanında belirir. Ama sosyalizmin özellikleri çerçevesinde.

Bugün Sovyetler Birliği'nde devlet (yani proletarya diktatoryası), toplumda varolan çeşitli sınıf ve katmanların özel çıkarlarını siyasal alanda da mutlaka dikkate almak zorundadır. Bu da ancak merkezi işleyişle, her düzeyde (bölgesel, örgütsel ya da toplumsal) *yığın girişimini* düzgün birleştirebilmek-

ten geçer. Merkezilik hipertropisine ve yerel otarşiye düşmeden. Çeşitli sınıf ve katmanların özel çıkarları ancak toplumda *sosyalist demokrasiyi* geliştirerek sağlanabilir.

Görüldüğü gibi, bu açıdan da yine sosyalizmin komünizme büyüyebilmesinde zorunlu bir koşul olan demokrasiyi genişletme sorununa ulaşıyor.

1.2.4. Gelişmiş sosyalist toplum

Gelişmiş sosyalist toplumun içinde sınıfsız topluma ulaşılacağı görüşünü değerlendirirken, son yıllarda sosyalist ülkelerde tam bir kabul gören "gelişmiş sosyalist toplum aşaması" anlayışını da ele almalıyız.

Önce bunu belirtelim ki, uzun bir tarihsel dönemi kapsayacak olan sosyalizmin ve komünizmin kendi içlerinde çeşitli olgunlaşma aşamaları geçirebileceklerini, hatta geçireceklerini kabul ediyoruz. Yalnız burada söz konusu olan, soyut olarak kabul edilen aşamalar değil, Sovyetler Birliği'nde *bugün* varolduğu söylenen somut bir aşamadır. Böyle bir "aşama"nın varlığını reddetmek, genel olarak çıkabilecek gelişme aşamalarını reddetmek olmayacaktır.

Teorik modelde sosyalist üretim ilişkisi, kendisine uygun üretim güçleri üzerinde kurulur. Sosyalist üretim ilişkilerinin nasıl bir ekonomik taban var-
saydığını şu alıntıda görebiliriz:

"Sermayenin tekeli, onunla birlikte ve onun altında doğan ve yeşeren üretim biçimine ayakbağı olur. Üretim araçlarının merkezileşmesi ve emeğin toplumsallaşması artık kapitalist kabuklarıyla uyumsuz bir noktaya ulaşır. Bu kabuk kırılıp parçalanır. Kapitalist özel mülkiyetin ölüm çanları çalar. Mülksüzleştiriciler mülksüzleştirilir" (K. Marks, *Kapital*, c.1, "Kapitalist Birikimin Tarihsel Eğilimi").

Üretim araçlarının üzerinden özel mülkiyetin kaldırılmasıyla kurulan üretim ilişkisi, ya da üretim biçimi, adı üzerinde bir *biçimdir*. Bu biçime uygun üretim güçleri düzeyi, makinalı üretimdir.

Somuta gelince, üretim güçlerinin çok değişik gelişme düzeyleriyle karşılaşırız. Üretim güçlerinin belirli bir *minimum'u* üzerinde, sözünü ettiğimiz "*biçim*" yani sosyalist üretim ilişkileri kurulabilir. Kendisine uygun bir "alt yapı" tam anlamıyla varolmadan da uygulanabilir. Böylece, içi çok az dolu bir çadır kurulmuş olur. Doğru yöntemlerle bu çadırın içinin uygun kalabalıkla, hem de daha çabuk dolması sağlanabilir.

Model ile pratik arasında çıkabilecek bu fark, teorik modelin öngördüğü sosyalizmi ayırdedebilmede her çeşit

toplumsallaştırmaya değil, *gerçek toplumsallaştırmaya* bakmayı gerektirir. Bu "*gerçek*"i belirleyen ölçüt ülkenin gelişme düzeyidir: Endüstrileşme düzeyi, bilimsel ve teknolojik düzey, makinalı emeğin kol emeğine üstünlüğü.

1917 öncesi Rusyası, endüstrinin gelişme düzeyi açısından orta gelişmiş, ülkenin tümü düşünüldüğünde geri bir ülkeydi. Böyle az gelişmiş bir ülkede proletarya diktatörlüğünün kurulması, Sovyet halkını Marks'ın, Engels'in öngörmediği bir durumla karşı karşıya bırakmıştır. Sosyalizm aşamasının istediği üretim güçleri düzeyini sağlama.

Sovyet toplumunun gelişmesine baktığımızda, özel mülkiyetin ortadan kaldırılması, toplumsal mülkiyetin kurulması, üretim ilişkilerinin toplumda varolan üretim güçlerinin ancak bir *bölümüyle* uyumlu duruma getirmiştir. O bölüm de, kapitalist makinalı üretimin varolduğu alandır. Kent ekonomisinin geri kalan bölümü ve kırsal alanlar için toplumsal mülkiyetin kurulması, üretim güçleriyle

**Teorik modelde,
sosyalist
üretim ilişkisi,
kendisine
uygun üretim güçleri
üzerinde
kurulur.
Sovyetler Birliği'nde
toplumsal mülkiyete geçiş,
ülke içindeki
üretim güçlerinin
gelişme düzeyinin
bir sonucu değil,
onları
geliştirmenin
önkoşulu olmuştur.**

üretim ilişkilerinin uyumlu duruma gelmesi anlamına gelmemiştir. Tersine, üretim ilişkilerinin, üretim güçleri düzeyinden öne geçmesi anlamına gelmiştir. Ve Sovyetler Birliği için tarihsel sorun üretim ilişkilerini kurmak değil, onun gerçekten varolabileceği üretim güçlerini geliştirmek olmuştur. Toplumsal mülkiyete geçiş, ülke içindeki üretim güçlerinin gelişme düzeyinin bir *sonucu* değil, onları geliştirmenin *önkoşulu* olmuştur.

Bu *biçimsel* toplumsallaşmanın endüstrileşme yoluyla *gerçek* toplumsallaşma durumunu alması (ki buna rapor

nedense "gelişmiş sosyalist toplum" diyor) zaman işidir. Bu alanda "tarih yapıcı", "aşamalar katedici" öznelliklerden sakınmak gerekir.

Rapora egemen anlayışta da, tüm öteki Sovyet ekonomi kitaplarında da Sovyetler Birliği'nde gelişmiş sosyalist toplumun *göstergeleri* olarak şunlar sayılmaktadır: Verimli bir endüstri, büyük-ölçekli tarım, bilimin giderek daha fazla üretim faktörü olmaya dönüşmesi, nitelikli işgücü, nitelikli uzmanlar ve menecerler, toplumsal gereksinimlerin çeşitlenmesi, teknolojik yatırıma ve bilim ve eğitime daha çok kaynak ayrılması, sınıflararası farkların giderek azalması. Açıkça görülüyor ki, bu sayılanlar "gelişmiş sosyalist toplum aşaması"nın değil, teorik modeldeki *sosyalizmin* göstergeleridir. Tüm göstergeler, özünde emeğin biçimsel değil, *gerçek sosyalizasyonunu* anlatıyor.

Ülkenin geriliği nedeniyle Sovyetler Birliği proletarya diktatörlüğü altında teoride öngörülmemiş bir aşama yaşadı. Biz buna ülkenin bütünü açısından "*biçimsel sosyalizm aşaması*"* diyebiliriz. Bu aşama, sosyalizmin koşulu olan üretim güçlerini yaratma kavgasıyla geçti. Şimdi, Sovyetler Birliği yavaş yavaş istenen üretim güçleri düzeyine çıkıyor, çadırın içi kalabalıklaşıyor, buna da "gelişmiş sosyalizm aşaması" dediler. Sosyalizmin ta kendisi olmaya başlayan** bu aşamaya, SBKP tarihinde sık görülen bir keyfilikle gelişmiş sosyalizm denmesini doğru bulmuyoruz.

*Bizim "biçimsel sosyalizm aşaması" dediğimizle, Sovyetler'in "sosyalizme geçiş aşaması" dedikleri aşamalar aynı şey değildir. İkisi de aynı anda, proleter devrimiyle birlikte başlamakta ama biri ötekinden çok sonra bitmektedir. "Sosyalizme geçiş aşaması" denen aşama, devrimden tüm toplum çapında üretim araçlarının özel mülkiyetinin kaldırılmasına, dolayısıyla kapitalist sınıfın ortadan kaldırılmasına dek süren, buna belirli bir endüstrileşmenin eşlik ettiği aşamadır. Dolayısıyla "sosyalizme geçiş aşamasının" gözettiği temel ölçüt, *legal mülkiyet ilişkilerindeki* değişimdir.

"Biçimsel sosyalizm aşaması" ise, yine devrimle başlıyor ve bu günlere, hatta yarınlara uzanıyor. Bu aşamanın gözettiği temel ölçüt, *üretim güçlerinin* sosyalizme uygun gelişme düzeyidir.

**Bugün "biçimsel sosyalizm aşaması" yerini büyük ölçüde "*gerçek sosyalizm*" olmaya bırakmaktadır. Ancak bu sürecin sonu yine de tam gelmemiştir. Önceki bölümlerden küçük bir hatırlatma yapalım. Sovyetler Birliği henüz emek üretkenliğinde emperyalist ülkelerin *bugünkü* (yarınki de değil) düzeyinden geridedir. Tarımsal üretimin önemli miktarı yan özel topraklarda üretilmektedir. Ve de en çarpıcı, daha "1970'lerin ikinci yarısında endüstri işçilerinin yüzde 40'ı, tarım ve inşaat sektörlerinde çalışanların ise çok daha büyük bir yüzdesi hâlâ *kol emeği* ile çalışmaktadır."

1.3. Sosyalizmden komünizme geçiş

Sosyalizmden komünizme geçiş, örneğin feodalizmden kapitalizme geçiş gibi bir ekonomik-toplumsal yapıdan daha yüksek bir başka yapıya geçiş değildir. Tersine, sosyalizmin ekonomik temelleri kuruldu mu sorun bu yapı içinde kapitalist kalıntıları giderek terkedecek bir ekonomik gelişmeyi sağlayabilmektir. Bu "geçiş", insanların gerçekten insanca koşullarda gerçek bir özgürlük içinde yaşamayı henüz tadamadıkları bir ortamdan böyle bir ortama geçiştir. Sosyalizm de, komünizm de aynı üretim biçimidir, komünist üretim biçimidir.

Bugün Sovyetler Birliği'nde işçilerin çoğunluğu, mühendislerden ve memurlardan daha düşük kültürel ve teknik düzeydedirler. Bir yandan da ekonominin genel ilerleyişi, makinalaşma ve otomasyon düzeyinin yükselmesi, hem işçilerin, hem mühendis ve memurların eğitim-bilgi-kültür düzeylerinde yükselmeyi zorlamaktadır. Komünizme geçiş için gerekli olan emek üretkenliğinde ortaya çıkacak olağanüstü artış bu zorlamayla sağlanacaktır. Kafa ve kol emeği arasındaki farkların yok olmasının nesnel zorunluluğu da bu zorlamada yatmaktadır.

Kafa ve kol emeği arasındaki ayırım azaldıkça emek üretkenliği artacak, emek üretkenliği arttıkça kafa ve kol emeği arasındaki ayırım azalacaktır. Toplumsal emeğin üretkenliğinin artması, iş gününün giderek kısalmasının ekonomik koşullarını yaratacaktır. Sovyetler Birliği'nde devrimden bu yana endüstrideki ortalama çalışma haftası 58.5 saatten 40.7 saate inmiş, yani yaklaşık 18 saat azaltılmıştır. Böylece dünya standartlarına ulaşılmıştır. Komünizme geçebilmek ise temelden farklı oranlar gerektirir.

İşgününün kısalması, bireylerin tüm yeteneklerini çok yönlü geliştirebilmelerinin ortamını hazırlayacaktır. İşçilerin yaşam boyu bir mesleğe esir olmalarını getiren eski işbölümü yok olacaktır. Böylece komünizmin üst aşamasına geçilecektir.

Komünizmin içinde kapitalist toplumdaki kalıntıları taşıyan geçiş döneminin nasıl adım adım komünizmin üst aşamasına ilerleyeceğini (ya da ilerlemeyeceğini) anlamak bizi Marks ve Engels'in şu çok önemli fikrine getirir:

"Bizim için komünizm yerleştirilecek bir düzen, gerçeğin kendisini uyarlaması gereken bir *ideal* değildir. Biz komünizm diye bugünkü durumu kaldırıp atan *gerçek* harekete diyoruz. Bu hareketin koşulları, bugün varolan temelden çıkar" (*Alman İdeolojisi*).

Buraya dek sosyalizmi, sınıfsız toplum-komünizmi ve komünizmin bu iki aşaması arasındaki geçişin özelliklerini gördük. Bunların ışığında, "gelişmiş" ya da az gelişmiş, "olgun" ya da toy sosyalizmde sınıfsız toplumun olamayacağı ortaya çıkmaktadır. Bu, sorunun teorik yönüdür.

**"Bizim için
komünizm
yerleştirilecek
bir düzen,
gerçeğin kendisini
uyarlaması gereken
bir ideal
değildir.**

**Biz
komünizm diye
bugünkü durumu
kaldırıp atan
gerçek harekete
diyoruz.**

**Bu hareketin koşulları,
bugün
varolan temelden çıkar"**

Sorunun pratik yönüne gelince, bunun için de, sınıfsız toplumun ayırdedici özellikleriyle 26. Kongre hakkında buraya dek *tüm* yazdıklarımızı birlikte düşünmek, Sovyetler Birliği'nin sınıfsız topluma olan uzaklığını anlatmaya yeter. Bir de 13 Ekim 1981 tarihli *Financial Times* gazetesinde yayınlanan David Satter'in Moskova'dan gönderdiği, "İnsanın en iyi yoldaşına vergi tehdidi" adlı yazıyı okuyalım:

"Sovyet hükümeti, azalmakta olan et stoklarını korumak, ekme, gazdan ve banyo suyundan tasarruf etmek, devlet gelirlerini arttırmak amacıyla, köpeklere vergi koymayı tasarlıyor.

"Onerilen vergi o denli yüksektir ki, et yiyen yüzbinlerce ev hayvanının yok edilmesi beklenmektedir.

"Üretici olmayan ev hayvanlarının nüfus tarafından beslenmesine ilişkin düzenleme" başlığını taşıyan yeni yasa tasarısı, ev başına bir köpek ya da bir kedi beslenmesine izin vermekte, büyük köpeklere yılda 200 ruble (154 sterlin), kucak köpeklere ise 120 ruble vergi öngörmektedir.

"Yasanın önümüzdeki yılın başlarında yürürlüğe girmesi beklenmektedir.

"Ortalama aylık maaşın 140 ruble olduğu ve emeklilik maaşlarının 40 ruble yöresinde başladığı bir ülkede, bu tür bir

düzenlemenin, yüzbinlerce ev hayvanının yok edilmesine yol açması beklenmektedir.

"Resmi açıklamalar bu yasanın, ev hayvanlarının yeterince denetlenmediği yönünde bir şikayet dalgasının gelmesi sonucunda çıktığı yönündedir.

"Oysa gerçek hareket noktasının, insan tüketimine daha çok et sağlamak, hükümete et stoklarının neden azalmakta olduğu konusunda yeni bir açıklama sağlamak ve siyasal olarak duyarlı sayılabilecek bir önlem olan et fiyatlarını arttırmaya gerek kalmadan, devlet gelirlerini arttırmak olduğu anlaşılıyor.

"Komünist Partisi gazetesi *Pravda* geçenlerde okurlarına devlet mağazalarında etin gerçek fiyatının yarısına satılmakta olduğunu hatırlatmış, araştırmaların köpeklerin her yıl 1.5 milyar rublelik et tükettiğini gösterdiğini söylemişti.

"Gazete ayrıca ev hayvanlarının sübvansiyon gören ekme ve süt ürünlerini yediklerini, yıkmak gerektiği için de devletin sağladığı gaz ve su üzerinde yük olduklarını belirtmişti".

Doğruluğu ya da yanlışlığı vardığımız sonuçları *değiştirmeyecek* de olsa umalım ki bu yazı bir "burjuva propaganda yalanı" olsun!

2. Tüm halkın devleti ve muazzam demokratik niteliği

Raporunda, SSCB'de bugün varolan "*tüm halkın devletinin muazzam demokratik niteliği*"nden söz ediliyor. Bu sözler bizi raporun bu bölümünde üzerinde duracağımız ikinci temel fikre getiriyor.

Demokratiklik konusuna gelmeden önce devlet, diktatörlük, tüm halkın devleti gibi kavramları kısa ele almamız gereklidir.

2.1. Devlet-proletarya diktatörlüğü

Devletin ne olduğunu, nasıl ortaya çıktığını anımsamak, nasıl ve ne zaman ortadan kalkacağını anlamaya yardımcı eder. Bu nedenle, önce devletin ortaya çıkışına bir göz atalım.

İnsanın ortaya çıkmasıyla birlikte *en önce bilinç* ve onun somut aracı dil ortaya çıkıyor. İlk başlarda bu bir çeşit "koyun bilinci", kabile bilincidir. Daha sonraları, *üretkenliğin, gereksinimlerin* ve temel olarak *nüfusun* artmasıyla gelişiyor. Bu gelişmelerle birlikte *işbölümü* beliriyor. Bu işbölümü başlangıçta seksdeki işbölümünden, sonra güçlüğü gibi "doğal" işbölümlerinden başka birşey değildir. Ancak daha sonraları emek üretkenliğinin artması temelinde *kafa ve kol emeği* ayırımının belirmesiyle gerçek işbölümü durumuna gelmiştir. Özel mülkiyet, sınıflar ve

devlet toplumsal işbölümünün sonuçları olarak ortaya çıkmıştır.

Toplumsal işbölümü ile üretim araçlarının özel mülkiyeti arasında yakın bir bağ vardır. İşbölümü mülkiyeti yaratan insanlar arası ilişki, mülkiyet işbölümünün yarattığı sonuçtur.

Toplumsal işbölümünün belirmesiyle, tekil bireylerin ya da tekil ailelerin çıkarlarıyla tüm bireylerin *ortak çıkarları* arasında çelişki belirir. Çünkü işbölümü, belli bireyler için belli işleri yapmayı *zorunlu* kılar ve ortak çıkar belli bireyler için zorunlu olan belli işlerle ilgilenmese de işbölümünün sürmesini ister. Ortak çıkar, artık emek sürecini aralarında bölüşmüş insanların, birbirleriyle karşılıklı bağımlılık ilişkisi içinde, gerçek yaşamda vardır.

Devlet, tarihte tekil çıkarlarla ortak çıkarın çelişkiye girdiği anda belirmiştir. Marks ve Engels bu gelişmeyi de şöyle belirtiyorlar:

“Özgül ile ortak çıkarlar arasındaki bu çelişkinin içinden ortak çıkar, gerçek bireysel ve kolektif çıkarlardan kopuk ve hayali bir topluluk olarak *devlet* diye bağımsız bir biçime bürünür. Ne var ki, bu hayali topluluk her zaman her aile kümesinde, her kabile kümesinde varolan gerçek bağlara — kan bağı, dil, daha büyük capta işbölümü, vb. çıkarlara — ve daha ilerde göreceğimiz gibi, özellikle de işbölümünün şimdiden im ettiği ve bu tür insan yığınlarının hepsinde ayrışarak, birinin tüm ötekilerin üzerinde egemenlik kurduğu sınıflara dayanır. Dolayısıyla devlet içindeki tüm savaşım, demokrasi, aristokrasi ve monarşi arasındaki savaşım, oy hakkı için savaşım, vs. vs., gerçekte değişik sınıfların birbiriyle gerçek savaşlarının hayali biçimlerinden — ki genel çıkar ortak çıkarların hayali biçimidir — başka birşey değildir” (*Alman İdeolojisi*).

Toplumsal işbölümü içinde çalışan toplumda varolan ortak çıkarın çarpık-hayali bir yansıması olan “genel çıkar”ı temsil eden devlet, varolan işbölümünü ve onun sonucu olan mülkiyet ilişkisini yani egemen sınıfın üstünlüklerini korur. Dolayısıyla devlet, *Anti-Dühring*'deki anlatımıyla “toplumun bir bütün olarak resmi temsilcisidir, görülebilir bir örgütlenmede somutlanışdır”. Ancak, yine aynı nedenle ve yine *Anti-Dühring*'in anlatımıyla devlet “her dönemde *üretimin dış koşullarının korunması için sömürücü sınıfın bir örgütüdür*” (abç).

Bu nedenle *devlet demek, diktatörlük demektir*. Sınıfların varlığını ve sınıf kavgasını kabul eden, bu gerçeği de kabul etmek zorundadır, çünkü biri ötekinin mantıksal sonucudur.

Dolayısıyla devlet biçimi olarak her demokrasi de diktatörlüktür. Burjuva demokrasisi burjuvazinin diktatörlüğü, proletarya demokrasisi, proletaryanın

diktatörlüğüdür. Biri azınlığın çoğunluk üzerindeki diktatörlüğü, ötekisi çoğunluğun azınlık üzerindeki diktatörlüğüdür.

Lenin şöyle bir tanım yapıyor: “Diktatörlük, doğrudan zora dayanmayan ve hiçbir yasayla sınırlanmayan yönetimdir”. Revizyonistler bu “yasayla sınırlanmayan” sözlerine çok kızıyorlar ama işin doğrusu budur. Tabii yasalar vardır. Tabii örgütlü yasal sistemler vardır. Her devlet toplum üstündeki egemenliğini belirli bir hukuk sistemi ile korur. Ancak tam da bunu söyleyerek hukuk, yasa, vb. egemenliğin *kaynağı* değildir demiş oluyoruz. Devlet erkinin kaynağı toplumda var olan *sınıflar arası güçler ilişkisidir*.

Sınıflar arası güç dengesi ancak kurumlaşmış baskı yoluyla korunabilir. Ama yalnız onunla da korunamaz. Bunun için sınıf savaşımının her alanını (ve bu alanlara uygun kurumlaşmaları) kullanmak gerekir.

Tüm söylediklerimiz, proletaryanın devleti olan proletarya diktatörlükleri için de geçerlidir.

2.2. Tüm halkın devleti

Raporun proletarya diktatörlüğünden farklı bir devlet biçimi olarak ele aldığı “tüm halkın devleti” ile anlatılmak isteneni daha iyi anlayabilmek için önce SBKP programına bakalım:

“...proletarya diktatörlüğü de sınıf savaşımının sürdüğü bir dönemdir... Sınıf savaşımı bu dönemde biçim değiştirir ve sermayenin yıkılmasından hemen sonraki dönemde özellikle keskindir ve özellikle özgündür. Proletarya siyasal erki ele geçirdikten sonra sınıf savaşımını durdurmaz. Sınıflar kaldırılana dek sürdürür.”

“Proletarya diktatorası, komünizmin birinci safhası olan sosyalizmin tam ve kesin zaferini ve cemiyetin enine boyuna komünizm kuruculuğuna geçmesini sağ

lamak suretiyle tarihi ödevini yerine getirdi ve iç gelişme ödevleri bakımından SSCB’de lüzumlu olmaktan çıktı. Proletarya diktatorası devleti olarak doğan devlet, yeni çağdaş safhada genel halk devleti haline, bütün halkın menfaatlerini ve iradesini ifade organı haline geldi...”

Görüldüğü gibi alıntıya göre Sovyetler Birliği’nde artık proletarya diktatörlüğü *yoktur*. Marksist devlet teorisine göre her devlet özünde bir sınıfın diktatörlüğüdür, ama Sovyetler Birliği’nde hem de sınıflar da varolduğu halde bu devlet bir diktatörlük değildir.

Önce Lenin’in proletarya diktatörlüğünün ortadan kalkışına ilişkin görüşlerini iki kısa alıntıyla gördükten sonra, “tüm halkın devleti” anlayışının nereden kaynaklandığına bakalım.

Birinci alıntı *Büyük Başlangıç* adlı makaleden:

“Latince bilimsel-tarihsel-felsefi bir terim olan ‘proletarya diktatörlüğü’nü daha basit bir dile çevirirsek, aynen şu anlama gelir:

“Sermayenin boyunduruğunu kırıp atma savaşımında, bunu fiilen gerçekleştirmede, utkuyu koruma ve güçlendirme savaşımında, yeni sosyalist toplum sistemini yaratma çalışmasında ve *sınıfların tümden kaldırılması için yürütülen* bütün savaşımında, yalnız belli bir sınıf, yani kent işçileri ve genel olarak fabrika, endüstri işçileri, tüm emekçi ve sömürülen halk yığınına öncülük etme yeteneğine sahiptir. (...)

“...proletarya diktatörlüğü de sınıf savaşımının sürdüğü bir dönemdir. Sınıflar varolduğu sürece kaçınılmaz olan sınıf savaşımı bu dönemde biçim değiştirir ve sermayenin yıkılmasından hemen sonraki dönemde özellikle keskindir ve özellikle özgüdür. Proletarya siyasal erki ele geçirdikten sonra sınıf savaşımını durdurmaz. Sınıflar kaldırılana dek sürdürür. Tabii değişik koşullar altında, değişik biçimde ve değişik araçlarla” (abç).

İkinci alıntı *Devlet ve Devrim*’den:

“Devlet varolduğu sürece, özgürlük yoktur. Özgürlük olduğu zaman devlet olmayacaktır.

“Devletin tamamen eriyip gitmesinin ekonomik temeli, komünizmin, kafa ile kol emeği arasındaki anti-tezin yok olduğu, dolayısıyla çağdaş *toplumsal eşitsizliğin* ana kaynaklarından birinin yok olduğu denli yüksek bir gelişme aşamasına ulaşmasıdır. Üstelik bu kaynak, hiçbir biçimde sırf üretim araçlarının kamu mülkiyetine dönüştürülmesiyle, sırf kapitalistlerin mülksüzleştirilmesiyle anında kaldırılacak bir kaynak değildir”

Lenin’in söylediklerinden çok iyi anlaşıldığı gibi, proletarya diktatörlüğü kapitalizmden komünizme geçiş döneminin *tümünü* kapsar. Bu dönemde, şimdiki anlayışın tersine, sınıf kavgası vardır ancak sınıfların *varoluş biçiminde*

değişiklikler gelişmektedir. Sovyetler Birliği'nde sınıf ve katmanların bugünkü ekonomik gelişme düzeyinde gösterdiği yeni varoluş biçimleri ve karşılıklı ilişkileri üzerinde yeterince durulmaması raslantı ya da unutkanlık sonucu değildir. Stalin'in "tüm halkın devleti" anlayışını ilk kez formüle ettiği 18. Kongre raporundaki çerçeveye bağlılığın sonucudur. Bu anlayışa göre, sömürücü sınıflar ortadan kalktığı için sınıf kavgası bitmiş, devletin ülke içinde baskı rolü yok olmuştur. İşte bu anlayış, "tüm halkın devleti" fikrinin kaynağıdır.

Stalin'in 18. Kongre konuşması şöyle demektedir:

"Ekim devriminden bu yana, sosyalist devletimiz bellibaşlı iki gelişme aşamasından geçmiştir.

"Birinci aşama, Ekim devriminden sömürücü sınıfların ortadan kaldırılmasına kadarki dönemdir. Bu dönemde ana görev, aşağı edilen sınıfların direnişini bastırarak, saldırganların saldırılarına karşı ülkenin savunmasını örgütlemek, endüstri ile tarımı yeniden canlandırmak ve kapitalist öğelerin ortadan kaldırılmasının koşullarını hazırlamaktır. (...)

"İkinci aşama, kentte ve kırdaki kapitalist öğelerin ortadan kaldırılmasından sosyalist ekonomik sistemin tam utkusuna ve yeni anayasanın kabulüne kadarki dönemdir. Bu dönemin başlıca görevi, sosyalist ekonomik sistemi ülke çapında yerleştirmek, kapitalist öğelerin son kalıntılarını ortadan kaldırmak, bir kültür devrimi gerçekleştirmek ve ülkenin savunması için baştan aşağı modern bir ordu oluşturmaktır. Sosyalist devletin işlevi de buna uygun bir biçimde değişti. Ülke içinde askersel baskı işlevi kalktı, öldü gitti. Çünkü sömürü kaldırılmıştı, ortada sömürücüler kalmamıştı, böylece bastırılacak kimse de yoktu. Bu baskı işlevinin yerini, sosyalist mülkiyeti, halkın mülkiyetini çalıp çırpanlara karşı koruma işlevi aldı. Ülkeyi yabancı saldırıya karşı savunma işlevi olduğu gibi kaldı. (...) Devlet organlarının yürüttükleri ekonomik örgütlenme ve kültürel eğitim işlevi de kaldı ve sonuna dek geliştirildi. Şimdi devletimizin ülke içindeki temel görevi, barışçı ekonomik örgütlenme ve kültürel eğitim çalışmasıdır. Ordu, ceza organları ve istihbarat servisimize gelince, bunların sivri ucu artık ülke içine değil, dışarıya, dış düşmanlara yönelmiştir" (abç).

Stalin, ülke içinde bu devletin baskı rolü bitmiş, hırsızları-dolandırıcıları cezalandırma düzeyine düşmüştür demektedir. Devletin baskıcı rolünü sınıfların varlığıyla değil, kapitalist sınıfın varlığıyla bağlamaktadır.

Devletin, proletarya diktatörlüğünün ülke içindeki baskıcı rolünü burjuvazinin varlığıyla bağlayabilmek için ya bilinçli çarpıtma ya da Marksizmi hiç anlamamış olmak gerekir.

Bireyler arası ilişkilerin toplumsal işbölümü yoluyla maddeleşmiş ilişkiler durumuna alması ve bunların "düzenleme", baskı gerektirmesi hiçbir istekçi buluşla ortadan kaldırılamaz. Bunlar ancak bireylerin yeniden maddesel güçleri ve ilişkileri kendi egemenlikleri altına almaları ve işbölümünü ortadan kaldırmalarıyla gerçekleşecektir.

**"Devlet
komünist toplumda
ne gibi bir dönüşüm
geçirecektir?
Bu soruya ancak
bilimsel bir yanıt
verilebilir.
Halk sözcüğü ile
devlet sözcüğünü
bin türlü birleştirerek
soruna
bir pire zıplaması kadar
yaklaşılamaz.
Kapitalist toplum ile
komünist toplum arasında,
birinin diğerine
devrimci dönüşümü
dönemi yatar.
Ayrıca
bunun karşılığı olan
bir siyasal
geçiş dönemi de
vardır ki, bunda devlet,
proletaryanın
devrimci diktatörlüğünden
başka hiçbir şey olamaz"**

Sovyetler Birliği'nde toplumsal işbölümü, meta dolaşımı, ücret, sınıflar, kafa-kol emeği ayrımı sürdükçe, çalışma yaşamının başta gelen zevki durumuna gelmedikçe, devlete (yani baskı rolüne) gereksinme vardır. Hukuk, iş yasaları, mahkemeler, çalışma disiplini vb., hep bu baskının, zorlamanın göstergeleridir. "Herkes çalışması kadar" demek, "çalışmayan aç kalır" demek, çalışma zorunluluğu, zora dayalı emek değil midir? Hak kavramının sürmesi bu zoru anlatmaz mı?

Sonra, devleti yalnızca karşı sınıflara karşı baskı olarak ele almak da ilkel bir anlayıştır. Bu, özünde ve son çözümlemeye böyledir. Öte yanda devlet, tüm topluma, toplumun bireylerine karşı bir

soyutlamadır. Tüm bireylerin ve sınıfların üzerinde duran, hayali bir "ortak rıza"dır. Dolayısıyla, devlet kendine egemen olan sınıfın bireylerine karşı da zorlamayı temsil eder.

Burada biraz duralım ve belki devleti ele aldığımız alt başlık altında değinmemiz gereken bir noktaya değinelim. Üretim güçlerinin gelişmesi, emek üretkenliğinin artmasıyla beliren toplumsal işbölümü beraberinde nasıl çelişkiler getirmiştir? Hiç açıklamaya girmeden sınıflamaya çalışalım: toplum X sınıf, toplum X aile, toplum X birey çelişkileri. Sonra, sınıf X sınıf, sınıf X aile, sınıf X birey çelişkileri. Sonra aile X aile, aile X birey, birey X birey çelişkileri. Her bir çelişkinin ekonomi-toplum-siyaset düzeylerinde, hem de birden fazla yansımaları vardır. Devlet, en başta sınıfsal çelişkiler olmak üzere tüm bu çelişkileri "düzenlemek", baskı altında tutmak için vardır.

Sonuç olarak, proletarya diktatörlüğü kalktı, "tüm halkın devleti" geldi görüşü, Marksizmin devlet teorisini çarpıtmaktadır. Sosyalizmin gerçek sorunlarını kağıt üzerinde kaldırarak yaşamda "ilerleme" sağlamak olabilsydi, belki bu bir işe yarayabilirdi. Oysa, diktatörlüğün "kalktığı" üzerine binlerce kongre kararı alınsın, birşey değişmeyecektir. Marks'ın ünlü cümlelerini anımsayalım:

"O zaman şu soru çıkar: Devlet komünist toplumda ne gibi bir dönüşüm geçirecektir? Bir başka deyişle, orada devletin bugünkü işlevlerinin benzeri olan ne gibi toplumsal işlevler varlıklarını sürdürecektir? Bu soruya ancak bilimsel bir yanıt verilebilir. Halk sözcüğü ile devlet sözcüğünü bin türlü birleştirerek soruna bir pire zıplaması kadar yaklaşılabilir."

"Kapitalist toplum ile komünist toplum arasında, birinin diğerine devrimci dönüşümü dönemi yatar. Ayrıca bunun karşılığı olan bir siyasal geçiş dönemi de vardır ki, bunda devlet, proletaryanın devrimci diktatörlüğünden başka hiçbir şey olamaz" (Gotha Programı).

2.3. "Tüm halkın devleti"nin muazzam demokratik yapısı

"Tüm halkın devletinin muazzam demokratik yapısına gelince, bu konuda da çok dikkatli olmak gerekir. (Sosyalizm döneminde devlet proletarya diktatörlüğü olduğu için biz bu bölümde de "tüm halkın devleti" yerine bu kavramı kullanacağız.)

Demokrasi nedir? Demokrasi, azınlığın çoğunluğa uyması yoluyla yönetilen bir devlet biçimidir.

"Demokrasi çoğunluğun yönetimidir. Yalnızca genel, doğrudan ve eşit seçim-

lere demokratik denebilir. Yalnızca tüm nüfusun genel oy hakkı temelinde seçtiği komiteler demokratik komitelerdir". (Lenin. c.18, s.282)

Yukarıdaki tanımdan proletarya diktatörlüğü ile demokrasinin aynı şeyler olmadığı ama mantıksal gelişmeleri içinde birbirini çağırın kavramlar olduğu ortaya çıkıyor. Tutarlı bir demokrasi yani çoğunluğun yönetimi, ezilen çoğunluğun devleti olan proletarya diktatörlüğünü gerektirir. Aynı biçimde, ezilen çoğunluğun devleti olan proletarya diktatörlüğü, çoğunluğun yönetimi demek olan demokrasiyi gerektirir. Bu nedenle, proletarya diktatörlüğünün en uygun siyasal biçimi *yığınsal demokrasidir*. Demokrasinin giderek artık kendisinin ortadan kalkacağı en uç sınıra genişletilerek uygulanmasıdır. Çoğunluk devleti olarak proletarya diktatörlüğü özünde, en demokratik burjuva diktatörlüğünden bin kat daha demokratiktir.

Ancak proletarya diktatörlüğünün özündeki demokratiklikle yetinilemez. Mutlaka yaşamın her alanında çoğunluğun gerçekten yönetimini, demokrasiyi kurup geliştirmek de gerekir.

Sosyalizmde demokrasi neden gereklidir? Bir kez, sosyalizm sınıflı ve sınıf çatışmalı bir toplumdur. Demokrasi ise sınıf savaşımının daha özgür, daha açık, daha geniş örgütlenmesi demektir. Sosyalizmde varolan çeşitli sınıf ve katmanların özel çıkarları ancak sosyalist demokrasi yoluyla sağlanabilir.

İkincisi, sosyalizmde devlet mülkiyeti emekle üretim araçları arasındaki ayrımı am olarak yok etmemiştir. Devlet bürokratikleştiği, işçi sınıfının aktif lenetiminden çıktığı ölçüde, işgücü-üretim aracı bütünleşmesi nominalleşebilir. Bunun önlemi, emekçi halkın devlet işlerine gerçekten sahip olmasıdır.

Üçüncüsü, üretim araçlarının proleter devlet mülkiyetine geçmesi tarihte ilk kez emek alanıyla siyaset alanını birbirine bağlamıştır. Emek alanında, ekonomide gelişme de, siyaset alanında gelişme de artık birbirlerine doğrudan bağlanmıştır. Ve ikisi de gelişebilmek için artık halkın aktif katılımına bakmaktadır.

Dördüncüsü, sosyalizmde toplumun ve üretimin örgütlenmesi ve yönetimi hala uzmanlık işidir. Dolayısıyla üreten-yöneten ayrımı giderek azalsa da sürmektedir. Bürokrasinin imtiyazlı bir kesim durumunu almaması, devletin işçi yığınlarından soyutlanmaması için de sosyalist demokrasinin aktif uygulanması gerekir.

Görüldüğü gibi, komünizmin ilk aşamasında demokrasinin tam anlamıyla, giderek genişleyen biçimde uygulanması, toplumun bu aşamadan *ileriye*,

komünizmin üst aşamasına yürüyebilmesi için *zorunlu* bir koşuldur.

Sosyalizmde demokrasi, *çoğunluğun yönetimi nasıl sağlanır?* Kısaca söylemeye çalışırsak, en başta, emekçiyi çeşitli oyunlarla yönetimden uzak tutan ve onu ezmede araç olan burjuva devletini dağıtıp yerine proletarya devletini kurarak sağlanır. Çoğunluğun devletini kurmak başlıbaşına dünyanın en demokratik kazanımıdır.

***Proletarya diktatörlüğü,
çoğunluğun yönetimi
demek olan
demokrasiyi
gerektirir.
Bu nedenle,
proletarya diktatörlüğünün
en uygun
siyasal biçimi
yığınsal demokrasidir.
Demokrasinin
giderek artık
kendisinin
ortadan kalkacağı
en uç sınıra
genişletilerek
uygulanmasıdır.
Çoğunluk devleti olarak
proletarya diktatörlüğü
özünde,
en demokratik
burjuva diktatörlüğünden
bin kat daha
demokratiktir.***

Ancak iş bununla bitmez. Amaç çoğunluk adına bir gurubun (bürokrasi) değil, çoğunluğun kendi yönetimi olduğu için eski devlet bürokrasisine karşı savaş açıdır. Her cephede. Yalnız eskisini yoketmek için değil, yenisinin de halka karşı dönmesini engellemek için. Bu amaçla, Paris Komününün ve ilk yıllarında Sovyet iktidarının uyguladığı iki önlem alınır: 1) Tüm görevlilerin (yönetici, hukuksal ve eğitimsel) istendiği zaman seçmenler tarafından geri çekilebilmeleri koşuluyla, ilgili herkesin genel oy hakkına dayalı seçimi, 2) Görevlilerin öteki işçilerle aynı ücreti alması. Böylece devlet bürokrasisi, "toplumun efendisi" olmaktan çıkıp, "toplumun hizmetkârı" olabilir.

Yargı sisteminde demokratikleşme, 1) Halk temsilcilerinin (jüri vb. yollarla) mahkemelere katılması, 2) yargıcların halk tarafından seçilmesiyle sağlanır.

Orduda demokratikleşme, eski ordunun dağıtılması ve halkın ordusunun örgütlenmesiyle ve bu ordunun halkın dışında bir güç olmamasının önlemlerini almayla sağlanır.

Devlet organlarına *tek dereceli* seçim de demokrasinin önemli bir unsurudur.

Bunlar yanında, insanlık tarihinin kazanımları olan *tüm* demokratik haklar, örneğin basın özgürlüğü, toplanma özgürlüğü, vb. hiçbir burjuva devletin sağlayamayacağı ölçüde emekçi halkın yararlanmasına verilir. Böylece, çoğunluğun yönetimi olan demokrasi, her alanda *azınlık görüşlerin de çoğunluk haline gelebilmesinin* olanaklarını yaratır. Bu olanağa yer vermeyen, farklı görüşlerin ortaya getirilebileceği platformları olmayan, açık tartışmayı kurumlaştırmamış bir demokrasi, en azından güdük bir demokrasi olur.

Proletarya diktatörlüğü, hem çoğunluğun çıkarlarını temsil ettiği için, hem tüm kapsamıyla demokrasiyi varsaydığı için en demokratik burjuva devletinden bin kat daha demokratiktir.

Ancak, her alanda olduğu gibi, bu alanda da teori-pratik farklarını dikkate almak ve aceleci olmamak gerekiyor. "Rusya'da, ülkenin çok geri ve küçük burjuva karakterinden dolayı, proleterya diktatörlüğünün bazı özellikleri kaçınılmaz olarak gelişmiş ülkelerde olacağından farklı olacaktır" diyor Lenin. (c.30 s.108) İşte bu konu da böyle farklılıklardan birisidir.

Sovyetler Birliği'nde demokratik yan çeşitli tarihsel-kültürel-ekonomik-toplumsal-uluslararası nedenlerle geride kalmıştır. Bu geri kalışın önemli bir göstergesi olarak *sivil (civic) toplum* çok cılızdır.

Çok çeşitli örgütlenmeleri içinde sivil toplumu, dolayısıyla toplumsal denetimi geliştirme çabaları da cılızdır. Ve böyle yorumlanabilecek çabaların çoğunluğu aslında sivil toplumu, toplumsal denetimi geliştirmeden çok devlet işleyişini geliştirme çabasıdır. Bu da çok gereklidir, çok doğrudur ama bizim söylediğimizden biraz farklıdır.

Raporda, devleti yetkinleştirme anlayışı içinde Halk Denetim Örgütü'nden, Adalet Bakanlığı'ndan, mahkemelerden, milisden, devlet güvenlik aygıtlarından söz ediliyor.

Ancak bunlardan sonra, dikkate değer olarak *iki* yığın örgütünden söz ediliyor: Sendikalar ve Genç Komünistler Birliği (Konsomol).

Sendikalar için raporda şöyle deniyor:

"Yoldaşlar, SSCB Anayasası demok-

rasimizin geliştirilmesinde kamu örgütlerinin rolünü büyük ölçüde zenginleştirmiştir. Bunların en büyüğü *sendikalar*dır. Bugün milyonlarca kolektif çiftçiyi de kaydetmiş bulunan sendikalar, artık hemen hemen tüm emekçi halkı kapsamaktadırlar. Son derece geniş görev ve hakları vardır. Emekçi halkın çıkarlarını koruyorlar, ekonomik, toplumsal ve kültürel sorunların çözülmesine katılıyorlar ve sosyalist yarışmayı, buluşları ve yenilikleri körüklemeye çok şey yapıyorlar.

"Yine de, sendikalarımızın bazen geniş haklarını kullanmada girişim eksikliği gösterdiklerini söylersem, sanırım yanlış olmam. Toplu sözleşmelerin uygulanmasında ve iş güvenliğine ilişkin sorunlarda her zaman ardıcıl davranmıyorlar ve iş yasalarının çiğnenmesi durumları, bürokratik uygulamalar ve kırtasiyecilik karşısında hala zayıf bir tepki gösteriyorlar.

"Bu demektir ki, sendikalar ve iş kolektifleri, insanların çalışmasını ve yaşamını ilgilendiren tüm sorunlara ilişkin karar almalar üzerinde denetimlerini sıkılaştırmalı ve üretimin planlanmasında ve yönetilmesinde, personel seçimi ve yerleştirilmesinde, işletmelerin ve örgütlerin hizmetindeki fonların etkin kullanımında daha büyük bir rol oynamalıdır."

Görüldüğü gibi, sendikalar konusunda raporda doğru bir yaklaşım vardır. Bu yaklaşım bizim açımızdan da *Sosyalizm Üstün Gelecektir*'i aklamaktadır. "Sendikalar işçi sınıfının çıkarlarını korur". (Kime karşı? Yanlış yapılabilecek devlete, ekonomik karar organlarına, partiye karşı.)

Genç Komünistler Birliği için de bazı güzel şeyler söyleniyor (üye sayısının 40 milyon olduğunu öğreniyoruz), ve konu böylece bitiyor. Polonya olaylarının karşı koyulmaz biçimde gözümüze soktuğu yönde sendikalar konusunda doğru saptamalar var. Gerisi genel sözler. Kadın örgütünden bile sözedilmiyor.

Bu tutum, sivil toplumun örgütlenmesinin aslında pek düşünülmediğinin göstergesidir. Oysa binlerce, onbinlerce örgütlenme gerekir. Ve bu sivil toplum örgütlenmelerinin, devlet işleyişinde ve toplumsal yaşamın her alanında giderek daha fazla yer tutması gerekir. Sosyalist demokrasi ancak böyle sağlanır ve geliştirilir. Ancak böyle, kağıt üzerindeki güzel maddeler, haklar, yığınların aktif katılımı-denetimiyle yaşama geçebilir. *Sivil toplum, ekonomik gelişme ve kültürel gelişme*, bu üçü birlikte ancak Sovyetler Birliği'ndeki proleter demokrasisini teorik modelde öngörülen düzeye ulaştırabilir.

Alalım kadın sorununu. Raporda, bu sorunla ilgili bölüm şöyledir:

"Son zamanlarda keskinleşen nüfus sorunları karşısında etkin bir *demogra-*

fik siyaset. Bu sorunları çözenin başlıca yolu, aileye, yeni evlilere ve en başta kadınlara daha çok önem vermektir. Birçok durumda bir annenin görevleriyle üretimde çalışmanın ve kamu yaşamına aktif katılmanın birleştirilmesinin kolay olmayacağını herkes kabul eder".

**Sosyalizm
tepeden buyurulamaz.
Onun ruhu,
mekanik bürokratik
yanaşmaları reddeder.
Yaşanan,
yaratıcı sosyalizm
yığınların
kendi ürünüdür"**

Raporda *kadın sorunu* bu çerçevede geliyor. Sınıfsız topluma gidişin koşullarından biri olan kadının özgürlüğü sorunu, kadın sorunu olarak ele alınmıyor, *nüfus* sorunu olarak, nüfusu arttırma sorunu çerçevesinde ele alınıyor. Yalnızca bu ele alış bile, kadın sorununun *çözülmediğinin* göstergesidir. Ayrıca bırakın az gelişmiş bir ülkede kurulan sosyalizmi, teorik modelinde bile kadın sorunu sosyalizmde tamamiyle çözümlenemez. Bu sorun, tam anlamıyla komünizmde çözülecektir. Bu sorunun bilincinde davranmak, erkek şovenizmiyle sürekli savaşmak zorunludur.

"Tüm halkın devletinin muazzam demokratik niteliği" konusunda başladığımız yere dönersek, proletarya diktatörlüğü, genel ve soyut olarak burjuva diktatörlüğünden bin kat daha demokratiktir. Çünkü biri emekçi çoğunluğun, ötekisi sömürücü azınlığın diktatörlüğüdür. Bütün bunlar çok doğrudur ama söz konusu olan iki sınıfın devletleri arasındaki genel — soyut bir karşılaştırma değil, somut bir anda — somut bir ülkede varolan devletin durumudur.

Lenin'in, devrimin ilk yıllarında burjuva diktatörlüğüyle, Sovyet Rusya'daki proleter diktatörlüğü arasında yaptığı somut karşılaştırmalar da ayrı bir konudur. O dönem devrimin ateşkaosu içinde bir dönemdi. *Devrim* yapılmıştı, yığınlar ayakta idi. Bir kez bu en demokratik ortamı yaratıyordu. Sonra yıkılan devletin yerine yenisini kurma gereği, demokratikliğin sürmesinin en önemli nesnel gereği oluyordu. Koca bir devlet, yüzbinlerce insanın aktif girişimiyle kurulabilirdi. Sonra, Lenin yaşıyordu. Ayaklanan toplum oturmaya, yeni bir düzen içinde günlük yaşantıya dönmeye başlayınca, kurumlaştıkça, az gelişmişliğin, kültür eksikli-

ğinin, emperyalist kuşatmanın ağır etkileri kendini göstermeye başladı. Bürokrasi yeniden dirildi. Lenin bu gelişmeyi *Az Olsun, İyi Olsun* adlı makalesinde (ki son yazılarından biridir) acımasızca eleştirdi.

Zor koşullar altında her devlet, demokratik yönleri azaltır, otoriter yönünü artırır. Koşullar normale döndüğünde çıplak baskıyı tekrar geri çeker, demokratik yönü artırır. Koşullar daha kötüye giderse, tüm demokrasiyi kaldırır, geride çıplak diktatörlük kalır. Ancak hangi durum olursa olsun, her devlet bir diktatörlüktür.

Somut bir sosyalist ülkedeki devletin demokratikliğini değerlendirirken, yukarıda değindiğimiz *dönem farkları* (ki bunlar kısa ve orta dönemlerdi) yanında bir de *uzun dönem farklarını* dikkate almak gerekir. Uzun dönem farkları, ancak kuşaklar boyu çalışma içinde kapatılabilecek farklardır. Bunlar az gelişmişlik-gelişmişlik farklarıdır. Az gelişmiş bir ülkede sosyalizm kurulabilir ve gelişmişlik farkı nedeniyle bu ülkedeki devlet, olması gerekenden çok daha *nominal* bir demokratik işleyişe sahip olabilir.

SSCB'de kurulan sosyalizm, az gelişmiş bir ülkede kurulmuş sosyalizmdir. Anayasasında, yasalarda çok sayıda demokratik haklar ve güvencelerin varlığına karşın, bunların hakkıyla yaşama geçebilmesi için bunları uygulayabilecek bir gelişme düzeyi gerekir: ekonomik gelişme, kültürel gelişme, sivil toplum. Ve bunların karşılıklı etkileşmesi.

Sovyet toplumunun demokratik düzeyi, demokratik anlayışı sosyalizmin, hele komünizme ilerlemenin zorunlu tuttuğu ölçüde yüksek değildir. Gelişime bağlı olarak düşülecek, yükselecektir. Partinin, bu gelişimin önünde birlekle yürümesi gerekir. Çünkü, *demokrasinin kendini yadsıyacağı sınıra dek genişletilmesi, komünizme geçişin vazgeçilmez koşuludur*.

Sosyalizm öncesi toplumlarda şu ya da bu düzeyde uygulanabilen demokrasi, hep *rıza demokrasisi* olmuştur. Çeşitli oyunlarla emekçi halkın şu ya da bu egemen sömürücü sınıf temsilcisine desteği sağlanmış, ama kendisi devlet yönetiminden uzak tutulmuştur. Sosyalizmin demokrasisi bu değil, *eylem demokrasisi* (aktif demokrasi) olmak zorundadır. Çünkü,

"Tabanda yaratıcı hareketlilik yeni kamu yaşamının temel ögesidir... Sosyalizm tepeden buyurulamaz. Onun ruhu, mekanik bürokratik yanaşmaları reddeder. Yaşanan, yaratıcı sosyalizm yığınların kendi ürünüdür" (Lenin, c.26, s.288).

Yirmialtıncı Kongre raporu bu konularda sistemli bir atılım geliştirmemiştir.